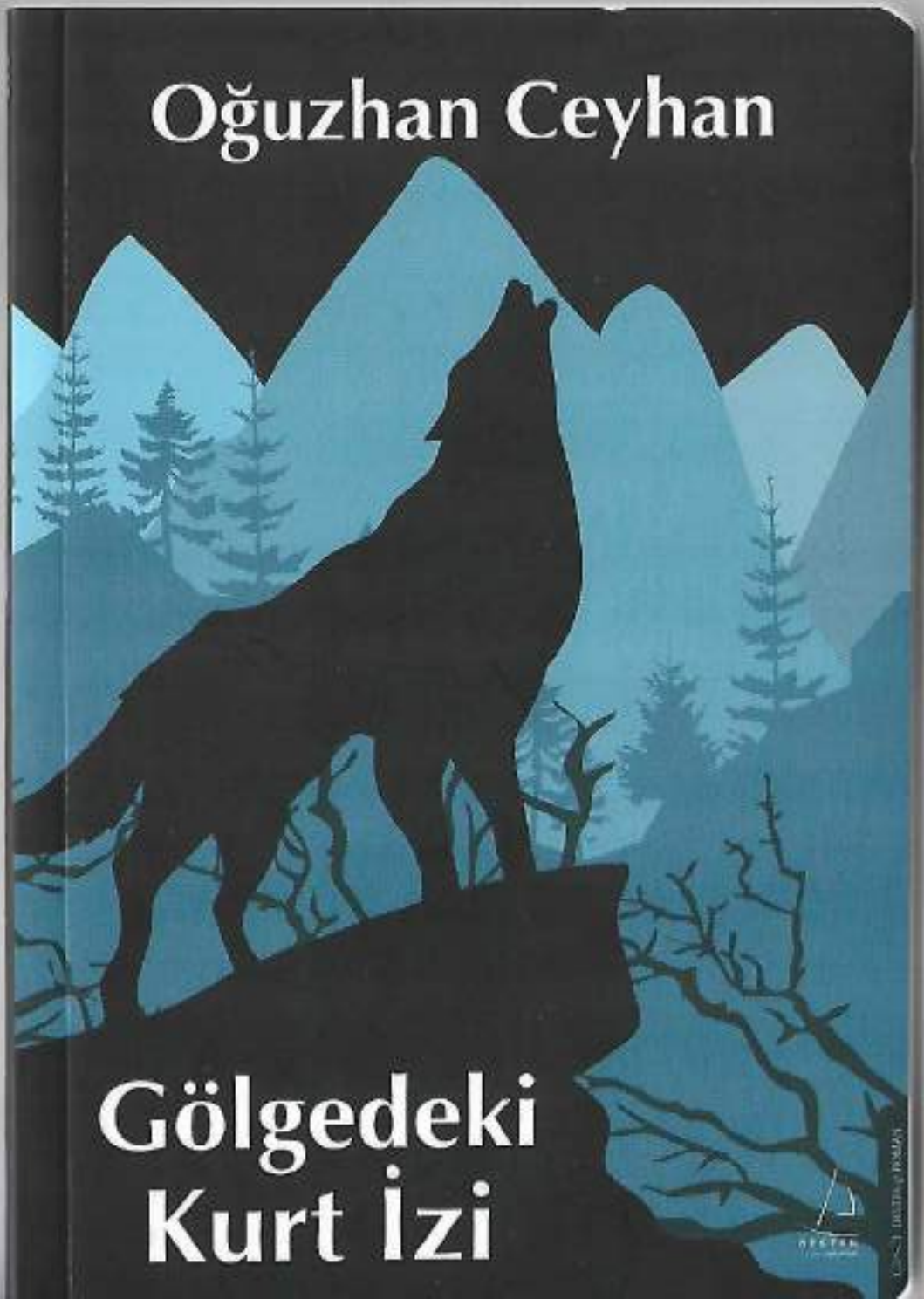
Oğuzhan Ceyhan
Gölgedeki
Kurt İzi

Oğuzhan Ceyhan

Gölgedeki Kurt İzi

DESTEK MEDYA GRUBU

DESTEK YAYINLARI: 2301
ROMAN: 365

OĞUZHAN CEYHAN / GÖLGEDEKİ KURT İZİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşen
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarımı: Banu Akparmak
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Mart 2026
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-8594-29-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
x.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dükkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu/İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

Referans alınan yazım kılavuzu: Ana Yazım Kılavuzu (Ömer Asım Aksoy)

Oğuzhan Ceyhan

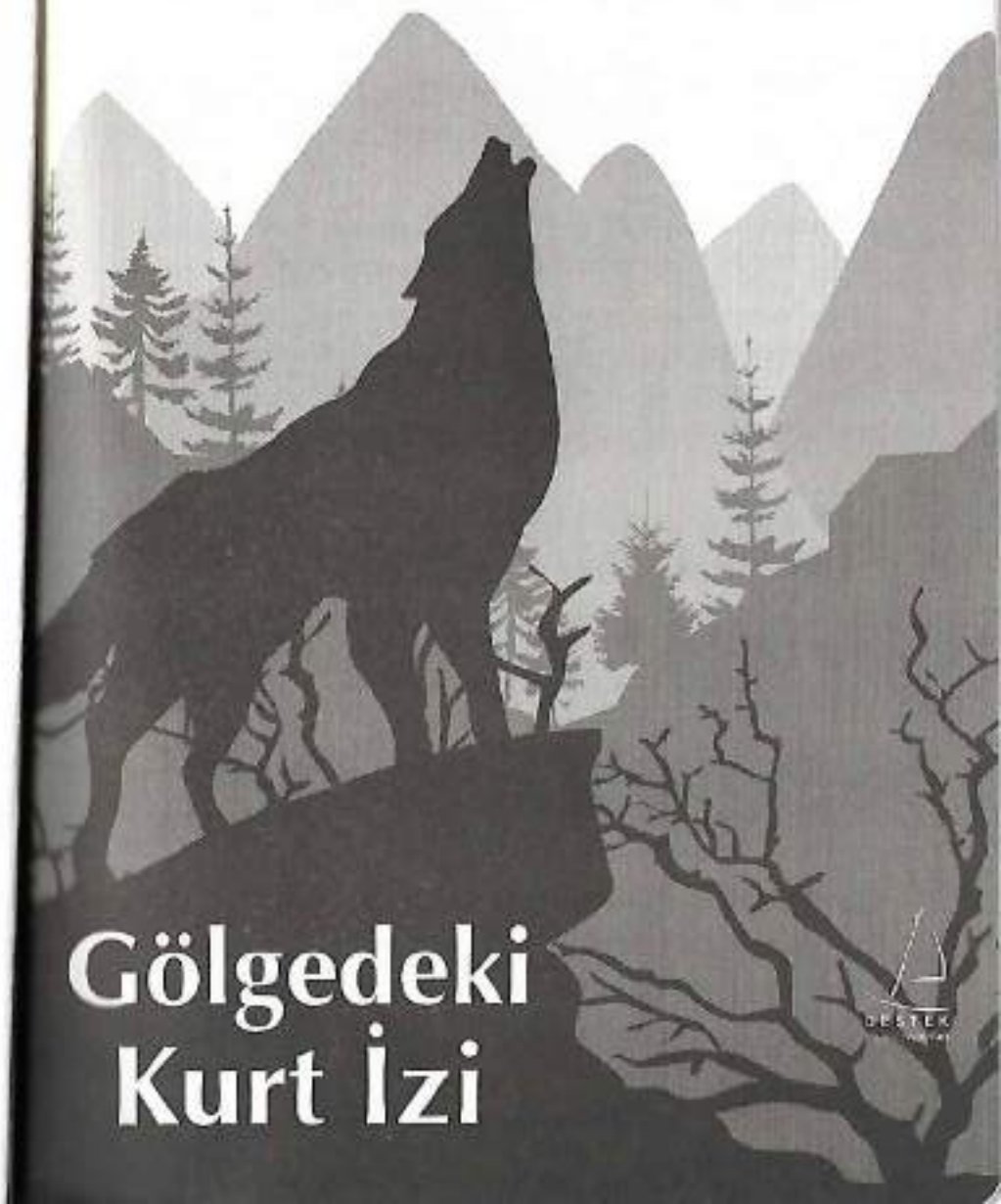

Gölgedeki Kurt İzi

ÖNSÖZ

Bu kitap kurtlar hakkında değildir. Ya da köpekler hakkında... Ya da bir dağda geçen mücadeleler hakkında...

Bu kitap, insanın içindeki sürü hakkındadır. İnsan kendini medeniyetin kurucusu sanır. Duvar örer, yasa koyar, zincir takar, sınır çizer. Sonra da "vahşet" dediği şeyi doğanın üstüne atar. Oysa vahşet, dişlerde değil, kontrol edilemeyen korkudadır.

Bu kitapta kurtlar vahşi değildir. Onlar sabrı bilir, sınırı bilir. Açken bile beklemeyi bilir. Onlar, güç ile korku arasındaki farkı ayırt eder.

Köpekler ise köle değildir. Onlar sadakatin ağırlığını taşır. Bir zincirin hem yük hem sorumluluk olabileceğini gösterir.

Ve insan...

İnsan çoğu zaman kendi korkusunu "güvenlik" diye adlandırır. Kendi tahakkümünü "medeniyet" diye savunur. Kendi zayıflığını "haklılık" diye kutsar.

Kurt sürüsü bize bir şeyi hatırlatır: Disiplin olmadan özgürlük kaostur. Özgürlük olmadan disiplin köleliktir. Gerçek liderlik, en güçlü olanın önde yürümesi değildir. Gölgesini tanıyıp onu yönetebilmesidir.

Asena, bu yüzden sadece bir dişi kurt değildir. O, gücün korkuyla değil bilinçle kurulabileceğini hatırlatan bir aimgedir.

Nazık, yalnızca bir düşman değildir. O, her birimizin içindeki ham güç arzusudur.

Karabaş ise sadakatin trajedisidir. Bağlılığın hem onur hem yalnızlık taşıdığını gösterir.

Bu hikâyede kan akacak. Kaybedilenler olacak. İhanetler, dönüşümler, devralınan yükler... Ama asıl soru hiç değişmeyecek:

İnsan, sürü olmadan yaşayabilir mi?

Ve sürü, bilinç olmadan ayakta kalabilir mi?

Dağ bize şunu öğretir: Medeniyet şehirle başlamaz. Sınırın nerede olduğunu bilmekle başlar.

Eğer bu kitabı okurken bir kurdun gözlerinde kendinizi görürseniz, bir köpeğin nöbetinde kendi yorgunluğunuzu hissederseniz ve bir liderin suskunluğunda kendi gölgenizi fark ederseniz, o zaman hikâye amacına ulaşmıştır çünkü bu kitap, hayvanları anlatırken insanı anlatır.

Ve insanı anlatırken şunu fısıldar:

Özgürlük, bağırmak değildir. Özgürlük, sorumluluğunu seçmektir.

1. AYIN ALTINDAKİ SÜRÜ

Dağ sessiz değildi. Sessizlik, insanın olmadığı yerde olur. Burada hayat vardı.

Kışın sonu... Kar tam erimemiş. Toprak ıslak. Ay dolunaya yakın: Büyük ama henüz eksiksiz değil.

Yüksek bir sırtın üzerinde bir kurt duruyordu sürünün önünde. Gri postu rüzgârda dalgalanıyordu. Kulakları dik, burnu havada. Aşağıda, vadide bir köyün ışıkları titriyordu. Kurt bakıyordu ama açlıktan değil, hatırlamaktan...

Sürünün diğer üyeleri biraz gerideydi. İki genç erkek, bir dişi. Üç yavru; küçük ama dikkatli. Öndeki kurt yaşlı değildi ama genç de değildi. Gözlerinde bir yorgunluk vardı. Sol arka ayağında hafif bir aksama.

O aksama bir hikâyeydi. Bir zamanlar insan kokusuna fazla yaklaşmıştı. Tuzak, çelik, kapan. Ayağı parçalanmış, sürü onu bırakmamıştı. Kurt, sürüde iki şey öğrenir: Ya kalırsın ya da ölürsün. Yaralı kurt hayatta kaldı ama izi de kaldı. Karın üstünde yürürken hafif bir sürtme izi bırakıyordu.

Sürünün gençlerinden biri uludu. Dolunaya karşı. Uluma açlık değil, işaret:

"Buradayız!"

Vadide bir köpek havladı. İnsanların sesi karanlığa karıştı. Yaşlı kurt başını çevirdi. Dişleri görünmedi. Sadece baktı. Sürü yavaşça aşağı inmeye başladı ama köye değil, ormanın içine. Kurt köye inmez. Köyün kokusunu bilir. Genç erkek kurt bir an köyün ışıklarına doğru yöneldi. Yaşlı kurt önüne geçti. Göz göze geldiler. Bir saniyelik bir sessizlik. Emir yoktu ama anlam vardı:

"Orası değil."

Genç kurt başını indirdi. Sürü yön değiştirdi.

Ormanın içinde bir açıklık vardı. Kurtlar durdu. Yavrular karın içinde yuvarlandı. Dişi kurt onları izledi. Yaşlı kurt gökyüzüne baktı. Ay büyüyordu. Ay kurt için iki şeydir: Av ve tehlike. Işık arttıkça görünür olursun ama karanlıkta yönünü kaybedersin. Sürü oturdu. Yaşlı kurt karın üstüne uzandı. Yarası soğukta sızlıyordu. Gözlerini kapattı ve rüya başladı.

Rüyada kan kokusu vardı. Gençti, koşuyordu. Sürü daha büyüktü. Bir insan çığlığı duyuldu. Bir tüfek sesi. Bir erkek kurt düştü. Babası... Yaşlı kurt rüyasında gençti. Babası yerde yatıyordu. Gözleri açık. Sürü dağılıyordu. İnsan sesi. Metal... Koku... Genç kurt şunu öğrendi: Sürü seni korur ama baban ölebilir. Rüya bitti...

Yaşlı kurt gözlerini açtı. Ay biraz daha yükselmişti. Yavrulardan biri yanına geldi. Burnunu onun yarasına sürdü. Yaşlı

kurt hafifçe hırladı ama ısırmadı. İz kalmıştı. Yavru o izi kokladı. Sürü mirası böyle taşır: Kanla değil, kokuyla. Yaralı kurt ayağa kalktı. Sürüyü topladı. Uludu. Bu uluma açlık değil, duyuruydu:

"Devam ediyoruz."

Vadinin kenarında, karın üstünde ay ışığında bir iz uzanıyordu. Bir ayağın hafif sürtme izi. Diğer izlerden biraz farklı ama yönü aynı. Sürü ilerliyordu. Yaralı kurt öndeydi ama köye inmiyordu. Ay, dolunaya yaklaştı. Gölge büyüdü. Dağ şunu biliyordu: Her sürü bir iz taşır. Her iz bir yaradır ve bazı kurtlar, babasının düştüğü yerde durmaz, yön değiştirir.

2. KÖYE İNEN GENÇ KURT

Gece bu kez daha soğuktu. Ay artık dolunaya çok yakındı. Işık sertleşmiş, karın üstünü cam gibi parlatmıştı. Dağın yamaçlarından aşağı bakınca köy, siyah bir denizin ortasında yanan küçük bir ada gibiydi. Vadinin tabanında ahırlar vardı. Dumanı sönmüş bacalar. Donmuş çitler. Zincire vurulmuş köpeklerin gölgeleri.

Sürü, ormanın içinde durmuştu. Genç erkek kurt köyün kokusunu içine çekti. Süt, et, sıcaklık, insan, korku. Yarası olan yaşlı kurt gerideydi. Yavrular dişinin etrafında toplanmıştı. Genç kurt bir adım attı. Yaşlı kurt başını kaldırdı. Bakış, sessizlik... "Orası değil..." demişti dün gece ama bu gece genç kurt içindeki sesi bastıramadı.

"Ya orasıysa?" diye düşündü ve indi.

Köyün Kenarı

Kar, vadiye indikçe sertleşmişti. Ay ışığı her şeyi açık ediyordu. Genç kurt çitin gölgesine kadar geldi. Nefesini

tuttu. Ahırdan bir koyun homurtusu geldi. O an zincir sesi duyuldu. Bir, sonra bir tane daha... Karanlıktan üç iri köpek çıktı. Ardından dördüncüsü. Kafaları kalın, gövdeleri ağır. Boyunlarında demir tasma. Bunlar av köpeği değildi, koruyucuydular. Birincisi dişlerini gösterdi. İkincisi havladı. Üçüncüsü çember çizmeye başladı. Dördüncü doğrudan üzerine yürüdü.

Genç kurt ilk hamleyi yaptı. Hızlıydı. Dişleri köpeğin omzuna geçti ama köpekler sürü değildi; disiplinliydiler. Biri arka bacağına atladı. Bir diğeri boynuna yöneldi. Kar savruldu. Hırıltılar geceyi yardı. Genç kurt ilk kez tereddüt etti:

"Yalnızım!"

Bir köpek göğsüne çarptı. Sırtüstü düştü. Dişler kapandı. Kan kokusu yayıldı

Dağdan Gelen Ses

Tam o sırada ormanın içinden bir uluma yükseldi. Derin, yavaş, sarsıcı. Köpekler bir an durdu. Genç kurt o sesi tanıyordu: Yaşlı kurt.

Uluma, emir değil, hatırlatmaydı:

"Yalnız değilsin."

Bir gölge çitin üzerinden atladı. Sol arka ayağı hafif aksıyor ama hızını kesmiyordu. Yaşlı kurt doğrudan en iri köpeğe girdi. Boynunu yakaladı. Bu bir kavga değil, karardı. Kemik sesi duyuldu. İlk köpek yere yığıldı. İkincisi saldırdı. Yaşlı kurt

bu kez yana çekildi, dişleri gırtlağa saplandı. Genç kurt ayağa kalkmıştı. Kendi payına düşeni aldı: Üçüncü köpeği karın içine yatırdı. Dördüncü kaçmaya çalıştı ama sürü mantığını bilmeyen köpek, iki kurdun arasında kaldı. Bir anlık sessizlik. Sonra sadece nefes. Kar, kırmızıydı.

İnsanlar

Ahır kapısı açıldı. Bir erkek bağırdı:

"Lan! Kurt!"

Tüfek sesi patladı. Kurşun karı yardı. Genç kurt sıçradı. Yaşlı kurt dönmedi bile. İkinci atış. Bu kez mermi yaşlı kurdun yanından geçti, postunu sıyırdı. Genç kurt bağırdı:

"Gidelim!"

Bu bir kelime değildi. Bir bakıştı.

Yaşlı kurt gözünü köy evlerine çevirdi. İnsan gölgeleri çoğalıyordu. Metal kokusu artmıştı. Bir anlık karar: Köye doğru değil, dağa doğru.

"Şimdi!" dedi yaşlı kurt, gözleriyle.

Koştular. Kurşunlar karı dövdü ama hedefi bulmadı. Ay ışığı onları açık ediyordu ama hızları karanlıktı. Ormanın içine girdiklerinde insan sesleri geride kaldı.

Ormanda

Sürü açıklıkta toplandı. Dişi kurt genç erkeğe yaklaştı. Burnunu yarasına sürdü. Kan vardı ama derin değildi. Yaşlı kurt biraz geride duruyordu. Genç kurt başını eğdi.

"Ben indim."

Yaşlı kurt baktı.

"Evet."

"Yanlış mıydı?"

Sessizlik... Ay, ağaçların arasından süzülüyordu. Yaşlı kurt konuşmadı. Yürüdü. Genç kurt peşinden gitti. Bir kayanın üstünde durdular. Aşağıda, köy hâlâ ayaktaydı. Köpekler artık yoktu. Genç kurt fısıldadı:

"Güçlüydük."

Yaşlı kurt gözünü ayırmadan baktı.

"Güç, köye inmek değildir."

"Peki nedir?"

Uzun bir sessizlik.

"Geri dönebilmektir."

Genç kurt yutkundu.

"Ben korkmadım."

"Ben de..." dedi yaşlı kurt. "Babam korkmadı."

Rüzgâr bir an sertleşti. Yaşlı kurt ilk kez doğrudan genç erkeğe baktı.

"Babam da güçlüydü."

"Peki neden öldü?"

"Çünkü insanın olduğu yerde güç yetmez. Yön gerekir."

Genç kurt nefes aldı.

"Ben sürüyü tehlikeye attım."

"Evet."

Bu sertti ama devamı geldi:

"Ve yaşadın."

Miras

Yavrulardan biri yaklaşmıştı. Genç kurdun kanlı postunu kokladı. Yaşlı kurt izledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu genç kurt.

Yaşlı kurt ayağını karın üstüne bastı. Sol arka ayağı yine hafif sürtündü, iz oluştu.

"İz bırakacağız."

"Bu gece köy bizi unutmaz."

"Biz de köyü."

Genç kurt başını kaldırdı.

"Yine iner miyim?"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı. Ay neredeyse tamdı.

"Bir gün herkes iner."

"Sen de mi?"

Yaşlı kurt gözlerini kapattı.

"Ben indim."

Genç kurt sustu. Bir süre sonra yaşlı kurt uludu. Bu uluma zafer değildi. Uyarı da değil, anmaydı:

"Hatırladık."

Sürü hareket etti. Bu kez genç kurt yaşlı kurdun yanında yürüyordu ama bir adım geride. Karın üstünde iki iz uzanıyordu.

Birinin izinde sürtünme olduğu belliydi. Diğeri daha düzdü. Ay dolunaya ulaştığında dağ şunu biliyordu: Köpeği öldürmek kolaydır. İnsanın olduğu yere alışmak tehlikelidir ve bazı kurtlar kurtarıldıktan sonra büyür.

3. DOKUZUN NEFESİ

Sabah erken geldi o gün. Güneş doğmadan önceki o gri saat... Dağ ne geceydi ne de gündüz. Vadiden duman yükseliyordu. Bu kez ocak değil, öfke yanıyordu. Köylüler toplanmıştı. Ahırın önünde yatan dört ölü köpek karın üstünde donmuştu. En irisi, boynu kırılmış olan, liderin oğluydu. Yaşlı bir adam diz çöktü. Elini köpeğin başına koydu.

"Karabaş'ın kanı yerde kalmaz!"

Arkasında dokuz köpek duruyordu. Hepsi iri, hepsi sessiz. Ortalarında yer alan diğerlerinden daha geniş göğüslüydü. Postu koyu, neredeyse siyah, alnında gri bir çizgi. Sağ kulağında eski bir yırtık. Adı Karabaş. Ölen köpek onun oğluydu. Karabaş havlamadı. Sadece karı kokladı. Kurt kokusu, kan, soğuk. Başını kaldırdı. Dağa baktı. Bu bir kovalamaca değildi artık. Bir denge meselesiydi.

Dağın Üstünde

Sürü ormanın derinliklerindeydi. Yaşlı kurt sabahın erken saatlerinde uyanmıştı. Rüzgâr yön değiştirmişti. İnsan sesleri, metal kokusu ve köpekler ama bu kez farklıydı. Dün geceki köpekler zincirliydi, bunlar özgür. Genç kurt yaklaştı.

"Geliyorlar."

Yaşlı kurt başını salladı.

"Biliyorum."

"Kaçalım mı?"

"Koşmayacağız. Yürüyeceğiz."

Genç kurt anlamadı.

"Dokuzlar..." dedi yaşlı kurt. "Dokuz köpek. Kangallar."

Genç kurt gözlerini açtı.

"Köpek."

Yaşlı kurt düzeltmedi.

"Bu kez köpek değil. Rakip."

İlk İz

Karabaş, sürüyü bulmak için acele etmedi. Dokuz köpek dağın eteklerine yayıldı. İzleri bölüştüler. Karabaş en arkada yürüyordu. Yavaş ama emin bir şekilde. Bir genç köpek hırladı.

"Kan kokusu var."

Karabaş baktı.

"Genç kan. Sabırsız."

Köpeklerden biri sordu:

"Dağa kadar gider miyiz?"

Karabaş cevap verdi:

"Gerekirse göğe kadar çıkarız."

Kovalamaca Başlar

Kurt sürüsü vadiden yukarı kıvrıldı. Kayalık bir patika. Kar yer yer sertleşmiş. Yaşlı kurt sürüyü ikiye böldü. Dişi ve yavrular kuzeye, genç erkekler güneye.

Genç kurt itiraz etti:

"Bölünmek riskli."

"Toplu kalmak daha riskli."

Kurtlar dağılırken izler karıştı. Kangallar kısa sürede bölünmeyi fark etti. İki köpek kuzeye, üçü güneye yöneldi. Dördü Karabaş'la birlikte ortada kaldı. Karabaş durdu. Karı eşeledi. Yaşlı kurdun sürtme izini buldu. Sol arka ayak, hafif sürtme... Gözleri kısıldı.

"Bu..."

İlk Temas

Güney hattında genç kurt, üç kangalla karşılaştı. Bu kez köpekler havlamadı. Sessizce çember yaptılar. Genç kurt geri çekildi. Bir kayanın üstüne çıktı. Yüksek zemin avantajdı. Kangallardan biri sıçradı. Genç kurt yana atladı. Bu köpekler zincirli değildi. Hızlıydılar, güçlüydüler ve korkusuz. Tam dişler kilitlenecekken bir gölge araya girdi. Yaşlı kurt.

Bir kangalın yüzünü çizdi. Derin değildi ama bir mesajdı. Kangallar geri çekildi. Bu bir ölüm kavgası değildi henüz, bir ölçmeydi.

Karabaş uzaktan izliyordu. Sonunda öne çıktı. Yaşlı kurtla göz göze geldi. İki lider, iki yorgun gövde, iki baba. Karabaş konuşmadı ama gözleri söyledi:

"Borç var."

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Denge var."

Köylüler Çekilir

Yukarıdan tüfek sesi geldi ama mesafe artmıştı. Köylüler bir süre daha tırmandı, sonra durdular. Bir adam bağırdı:

"Yeter! Köpekler halleder."

İnsanlar geri döndü. Metal kokusu azaldı. Dağ yeniden hayvanlara kaldı.

Gerçek Mücadele

Şimdi sadece pençe ve diş vardı. Karabaş sürüyü kuşattı. Dokuz köpek yarımay şeklinde yayıldı. Kurtlar merkezde. Yaşlı kurt genç erkeğe fısıldadı:

"Ölmek için değil, yaşamak için dövüş."

Genç kurt dişlerini gösterdi.

"Babam da böyle miydi?"

Yaşlı kurt cevap vermedi. Karabaş ilk hamleyi yaptı. Doğrudan yaşlı kurda... Çarpıştılar. Bu dün geceki gibi değildi.

Karabaş güçlüydü: Boyun kalın, pençesi ağır. Yaşlı kurt çevik ama ayağı aksıyor.

Bir an Karabaş dişini yaşlı kurdun omzuna geçirdi. Kan...

Genç kurt ileri atıldı. Bir kangal onu durdurdu. Kar üstünde yuvarlandılar. Yavrular uzakta saklanmıştı. Dişi kurt iki köpekle uğraşıyordu. Bu savaş gürültülü değildi. Kısa nefesler, hırıltı, kar ve göz.

Dönüm Noktası

Yaşlı kurt, Karabaş'ın kulağını yakaladı eski yırtığın üstünden. Karabaş geri çekildi. Bir an durdular nefes nefese. Karabaş konuşur gibi baktı:

"Sen de yorgunsun."

Yaşlı kurt:

"Sen de."

Genç köpeklerden biri ileri atılmak istedi. Karabaş hırladı. Durdu. Bir sessizlik oluştu. Karabaş çevreyi kokladı. Kurt sürüsü dağılmamıştı, kaçmamıştı ama saldırmıyordu da. Bu bir alan savaşıydı. Karabaş başını kaldırdı. Uzun bir uluma. Bu çağrı değil, karardı.

"Yeter."

Dokuz köpek yavaşça geri çekildi. Genç kurt şaşkındı.

"Niye gidiyorlar?"

Yaşlı kurt ağır nefes aldı.

"Çünkü köpekler sürü korur. Yok etmek için savaşmazlar."

"Ya intikam?"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı.

"İntikam insan kokar."

Karabaş son kez döndü. Yaşlı kurtla göz göze geldi. Bir anlaşma yapmadılar ama çizgi çizildi. Bu dağda iki güç vardı artık: Köyün köpekleri ve ormanın kurtları.

Son

Akşam olurken sürü tekrar toplandı. Yaşlı kurdun omzu kanıyordu. Genç kurt yanında yürüyordu.

"Bugün öğrendin mi?" diye sordu yaşlı kurt.

"Evet."

"Neyi?"

"Köpek düşman değil."

"Peki..."

"İnsan gölgesinde büyümüş kardeş."

Yaşlı kurt hafifçe başını eğdi. Karın üstünde izler vardı. Kurt izi, kangal izi. Ay doğdu. Bu kez tamdı. Ve dağ şunu biliyordu: Bazı savaşlar kazanılmaz. Sadece sürdürülür.

4. KARDEŞİN GÖLGESİ

Bir ay geçti. Kar inceldi. Dağın yüzü sert beyazdan kirli griye döndü. Toprak yer yer açıldı. Çam reçinesinin kokusu havaya karıştı. Vadiden yukarı bir toz bulutu yükseldi.

Koyun sürüsü...

Ve onların etrafında dokuz gölge.

Karabaş öndeydi. Artık dağa doğru, daha yukarı çıkıyorlardı. Köylüler temkinliydi ama geri durmuyorlardı. Bir adam bağırdı:

"Bu kez kurtlar yaklaşamaz!"

Karabaş arkasına bakmadı. O biliyordu: Yaklaşacaklardı.

Ormanın içinde yavrular büyümüştü. Artık karda yuvarlanmıyorlardı. Gölge gibi koşuyor, saklanıyor, iz sürmeyi öğreniyorlardı. Genç kurt onlara baktı.

"Yakında kan koklayacaksınız."

Dişi kurt sertçe cevap verdi:

"Kan öğretilmez! Yaşanır."

Yaşlı kurt sessizdi. Omzundaki yara kapanmış ama izi kalmıştı. Sol arka ayağı hâlâ sürtüyordu. Rüzgâr yön değiştirdi. Koyun kokusu ve köpekler.

Genç kurt başını kaldırdı.

"Yine geldiler."

Yaşlı kurt gözlerini kıstı.

"Bu kez dağa misafir değiller."

Karşılaşma

Geniş bir yayla. Bir taraf koyun denizi, diğer taraf orman gölgesi. Kurt sürüsü görünmedi ama oradaydı. Kangallar görünüyordu ama yaklaşmıyordu. Bir yavru kurt heyecanla fısıldadı:

"Onlar bizden korkuyor mu?"

Genç kurt cevap verdi:

"Hayır. Onlar görevli."

Yaşlı kurt ekledi:

"Ve görevli olan korkmaz. Sadece durur."

Karabaş koyunların önünde durdu. Başını kaldırdı. Göz göze geldiler. Bir ay önceki savaşın yankısı hâlâ havadaydı. Karabaş hırladı. Yaşlı kurt karşılık verdi ama saldırmadılar. Bu, sınır çizimiydi.

Çalınan Gece

O gece ay yoktu. Bulutlar ağırdı. Kurt sürüsü yavaşça yayıldı. Genç kurt, iki yavruyu yanına aldı.

"Göreceksiniz..." dedi.

Yaylanın altındaki çukurdan süzüldüler. Bir koyun sürüden uzaklaştı. Genç kurt hızlandı. Dişler sessizdi, koyun düştü. Tam sürükleyeceklerken bir kangal fırladı. Gençlerden biri panikledi. Kangal pençesini savurdu. Yavru kurt savruldu. Genç kurt kangala girdi. Kısa bir boğuşma. Koyun bırakıldı. Yavrular geri çekildi. Karabaş karanlıktan çıktı. Genç kurtla yüz yüze geldi.

"Yine mi?" der gibi baktı.

Genç kurt diş gösterdi.

"Besleniyoruz."

Karabaş:

"Ben de koruyorum."

İkisi de haklıydı ama koyun yerdeydi. Karabaş bir adım attı. Yaşlı kurt gölgeden çıktı.

"Yeter!"

Bu ses hırıltı değildi, karardı. Genç kurt koyunu bıraktı. Sürü geri çekildi. Karabaş koyuna baktı. Sonra yaşlı kurda, "Borç büyüyor..." dedi.

Yaşlı kurt:

"Denge sürüyor."

Geçmişin Diyaloğu

O gece Karabaş yalnız yürüdü. Rüzgârda eski bir koku vardı: Babası...

Bir zamanlar bu dağda başka bir lider köpek vardı. Adı "Akça". Karabaş gençken Akça ona, "Unutma, kurt düşman değil, rakip..." demişti.

"Peki ya öldürürse?..."

"Öldürür."

"Peki ya sen ölürsen?..."

Akça gülmemişti.

"Sürü kalır."

Ama bir gün Akça dönmemişti. Kar üstünde kan izi vardı. Bir kurtla dövüşmüşlerdi. O kurt yaşlı kurdun babasıydı. Karabaş o izi koklamış ve yemin etmişti. Ama Akça'yı öldüren kurdu köylüler vurmuştu. Tüfek sesi, metal, kan... Karabaş o gün iki şey öğrenmişti: Kurt öldürür, insan bitirir.

Yeni Tehdit

İki hafta sonra dağa başka bir koku geldi: Yabancı kurt sürüsü. Beş erkek, iki dişi. Aç ve genç. Karabaş ilk fark eden oldu. Koyunlar huzursuzlandı. Dokuz kangal etrafa yayıldı. Yabancı sürü koyunlara yöneldi. Bu kez kurtlar çalmıyor, istiyordu. Karabaş öne çıktı. Yaşlı kurt uzaktan izliyordu. Yabancı lider diş gösterdi.

"Bu dağ boş."

Karabaş hırladı.

"Bu dağ dolu."

Çarpıştılar. Yabancı kurt hızlıydı. Bir kangalı yere yatırdı. İkincisini ısırdı. Koyunlar dağıldı. Kaos...

Karabaş üç kurtla aynı anda dövüşüyordu. Yaşlı kurt izledi. Genç kurt bağırdı:

"Onlar köpek!"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Onlar kardeş."

Ve atladı. Yabancı sürünün liderini boynundan yakaladı, yere bastırdı.

"Bu dağda düzen var."

Yabancı kurt çırpındı.

"Sen köpekle yan yana mı duruyorsun?"

Yaşlı kurt gözünü Karabaş'a çevirdi.

"Yan yana değil. Karşılıklı."

Karabaş bir kurdu savurdu. Bir an göz göze geldiler. İkisi de kan içindeydi ama sırt sırta kaldılar. Yabancı sürü geri çekildi. Ormana karıştı.

Söz

Sessizlik çöktü. Koyunlar toparlandı. Kangallar derin bir nefes aldı. Karabaş yaralıydı. Yaşlı kurt da... Karabaş baktı.

"Bugün yardım ettin..."

Yaşlı kurt:

"Bugün dağ yardım istedi."

Karabaş dişlerini gösterdi ama bu hırıltı değildi.

"Sen benimsin."

Yaşlı kurt gözünü kısmadı.

"Ben dağa aitim."

"Ben de."

Genç kurt şaşkındı:

"Biz köpeğe yardım ettik!"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Kurt ve köpek kardeştir. Sadece birimiz zinciri seçti."

Karabaş duydu ama itiraz etmedi.

Son Sahne

Akşam... Güneş kızıl battı. Yaylada üç sürü vardı. Koyunlar ortada, kangallar çemberde, kurtlar gölgede.

Yaşlı kurt, genç kurda baktı.

"Kin uzun sürer."

"Peki ne sürmez?"

"Dağ."

Karabaş uzaklaşırken kendi kendine mırıldandı:

"Akça, bugün kurtla yan yana durdum."

Rüzgâr cevap vermedi ama dağ biliyordu: Bazı düşmanlıklar kanla başlar ama soy aynıysa, kader çizgisi kesişir.

Ay yeniden büyümeye başladı ve izler, bu kez yan yana uzandı.

5. GÜNEŞ TUTULMASINDA KARDEŞLİK

Bahar dağa ağır geldi. Kar tamamen erimedi ama toprak kokusu yükseldi. Koyunların yünü kabardı. Yavrular artık koşuyor, gölgeye değil güneşe yatıyordu. Dişi kurt hamileydi. Genç kurt bunu ilk fark eden oldu.

"Yürümen yavaşladı..." dedi.

Dişi kurt başını kaldırdı.

"Yavaşlık zayıflık değildir."

Yaşlı kurt uzaktan izledi.

Bir şey demedi ama zihninde eski bir bilgi vardı: Yeni kan geliyordu.

Vadide çoban ateş yakmıştı. Karabaş sürünün önünde yatıyordu. Yanında genç bir kangal vardı. Adı "Bozkır". Bozkır sabırsızdı.

"Baba, kurtlar yine yakın."

Karabaş gözünü kapatmadan cevap verdi:

"Kurt her zaman yakındır."

"Ya bu kez çoksa?..."

Karabaş göğe baktı. Güneş, tuhaf bir ışık veriyordu.

"Bu dağda bir şey değişiyor..." dedi.

Eski Düşman

O gece rüzgâr kuzeyden geldi. Yaşlı kurt o kokuyu tanıdı: Eski sürü. Bir zamanlar gençken kavga ettiği, sürüden kovduğu kurtlar. Vahşi, sinsi, acımasız. Liderleri vardı. Adı "Nazık". Postu koyu, neredeyse duman rengi. Gözleri sarı değil, yeşile çalan bir renk. Çenesi dar ama dişleri uzun.

Nazık sürü kurmazdı. Sürü sürerdi. On beş, belki yirmi kurt; aç ve intikamla beslenen. Genç kurt fısıldadı:

"Onları tanıyor musun?"

Yaşlı kurt:

"Tanıyorum."

"Düşman mı?"

"Daha kötü: Akraba."

İlk Çatışma

Nazık'ın sürüsü doğrudan koyunlara yöneldi. Bu kurtlar boğazlamıyor, parçalıyorlardı. Bozkır ilk koşan oldu. Arkasından üç kangal. Karabaş hırladı ama durdurmadı. Kurtlar ve köpekler ilk kez aynı anda aynı hedefe koştu. Nazık bir kangalı yere serdi. Yaşlı kurt doğrudan Nazık'a girdi. İki lider çarpıştı.

Karabaş da atıldı. Bozkır genç bir kurdu boynundan yakaladı ama bir başka kurt arkasından geldi. Diş, kan... Bozkır düştü. Karabaş'ın gözleri kararadı.

"Bozkır!"

Nazık güler gibi hırladı.

"Zincirli kardeşlerinizle mi savunacaksınız dağınızı?"

Yaşlı kurt dişlerini gösterdi.

"Bu dağ senin değil."

Nazık:

"Dağ boşsa benim."

Tutulma

Tam o sırada gökyüzü değişti. Güneş yavaşça kararadı. Çoban bağırdı:

"Tutulma!"

Koyunlar huzursuzlandı. Gölgeler uzadı. Nazık sürüsü karanlıktan güç alır gibiydi. Yaşlı kurt, genç kurda bağırdı:

"Çember!"

Kurtlar ve kangallar sırt sırta geldi. Karabaş, yaralı Bozkır'ın üstünde durdu.

"Yaşayacaksın..." dedi.

Bozkır nefes aldı ama gözleri bulanıktı.

Nazık yeniden saldırdı. Bu kez genç bir yavru kurt arada kaldı. Nazık'ın dişi geçti. Yavru düştü. Dişi kurt çığlık attı. Yaşlı kurt bir an dondu. Karabaş onun yanına geçti.

"Şimdi düşersen hepimiz düşeriz."

Yaşlı kurt başını salladı. İki lider yan yana atıldı. Nazık'ın iki adamı düştü. Bir üçüncüsü Karabaş'ın dişleri arasında kaldı. Kan, güneş tutulmasının gölgesinde siyah görünüyordu. Genç kurt bir başka düşmanı devirdi ama yavru kurt yerdeydi. Hareket etmiyordu.

Dönüm Noktası

Tutulma en karanlık noktasına geldi. Nazık bir an geri çekildi. Sürüsüne baktı. Dört kurt yerdeydi, bir dişi yaralı. Nazık hırladı:

"Bu dağ kan istiyor!"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Bu dağ denge ister."

Nazık gözünü Karabaş'a çevirdi.

"Sen köpekle yan yana duruyorsun."

Yaşlı kurt:

"Ben kardeşimle duruyorum."

Karabaş bir adım attı.

"Ve biz burada bitmeyeceğiz."

Nazık geri çekildi. Sürüsüne işaret etti. Ormana karıştılar. Tutulma açılmaya başladı. Güneş geri döndü.

Sonrası

Yaylada sessizlik. Bir yavru kurt ölmüştü. Bozkır can çekişiyordu. Karabaş başını yavru kangalın boynuna koydu.

"Dayan."

Bozkır son nefesini verdi. Karabaş ulumadı. Sadece baktı. Yaşlı kurt, yavru kurdun yanına gitti. Burnunu sürdü. Dişi kurt gözlerini kapadı.

"Bu savaş bizim değildi."

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Artık bizim."

Karabaş yanına geldi. İki ölü arasında durdular. Bir kurt yavrusu. Bir kangal. Yaşlı kurt fısıldadı:

"Kan aynı toprağa karıştı."

Karabaş gözünü kapattı.

"Borç bitti."

Yaşlı kurt:

"Hayır. Yol başladı."

Yeni Düzen

O günden sonra dağ ikiye bölünmedi. Kurtlar koyun çalarken sınırı aşmadı. Kangallar kovalamadı ama uyardı. Nazık sürüsü uzakta kaldı ama tamamen gitmedi. Rekabet vardı. Saygı da... Dişi kurt gece doğurdu: Üç yavru. Birinin postu koyu, Karabaş gibi. Genç kurt şaşkınlıkla baktı. Yaşlı kurt gülümsedi.

"Dağ karıştırır."

Karabaş uzaktan izledi. Rüzgâr ona Akça'nın kokusunu getirdi.

"Baba..." dedi kendi kendine. "Kurtla yan yana durdum ve dağ yıkılmadı."

Güneş yeniden doğdu. Yaylada izler vardı: Kurt izi, kangal izi yan yana. Ve dağ şunu öğrendi: Kardeşlik kanla değil, aynı düşmana karşı durunca başlar ama rekabet bitmez. Sadece büyür.

6. YAĞMUR, UÇURUM VE SON ULUMA

Yaz gelmeden dağ kararır bazen. Bulutlar toplanır. Rüzgâr yön değiştirir. Hayvanlar sessizleşir.

O sabah da öyleydi. Karabaş koyunların önünde duruyordu. Yanında sekiz kangal kalmıştı artık. Bozkır'ın yokluğu hâlâ boşluktu. Yaşlı kurt ormanın üst sırtında yürüyordu. Sol arka ayağı sürtüyordu. Adımı yavaştı ama zayıf değildi. Genç kurt yanına yaklaştı.

"Rüzgâr kötü."

Yaşlı kurt başını kaldırdı.

"Nazık."

Koku kuzeyden geliyordu.

Nazık'ın Planı

Nazık sürüsünü bölmüş, on beş kurt iki kola ayrılmıştı. Bir grup koyunlara inecek, bir grup kangalları oyalayacak, Nazık

ve üç seçkin kurt ise doğrudan yaşlı kurda yönelecekti. Nazık artık aç değildi. İntikam istiyordu ve dağın tek lideri olmayı...

"Bugün ya ben kalırım ya o!" dedi sürüsüne.

Bir genç kurt sordu:

"Ya köpekler?..."

Nazık dişlerini gösterdi.

"Kurt köpeği yener ama kurt kurdu ezmeli."

İlk Darbe

Yağmur aniden bastırdı, toprak kayganlaştı. Koyunlar panikledi. Nazık'ın ilk kolu koyunlara indi. Karabaş havladı. Dört kangal sağa, dört kangal sola yayıldı.

Yaşlı kurt, sürüsünü topladı.

"Yavrular yukarı!"

Dişi kurt, yavruları kayalıkların arkasına sürdü ama Nazık'ın ikinci kolu tam oradaydı. Bir genç kurt, yaşlı kurdun oğlu saydığı Yel'e atladı. Yel karşılık verdi ama yağmur toprağı kaygan yapmıştı. Pençeler tutmadı. Nazık arkadan geldi. Bir hamle. Yel düştü. Yaşlı kurt bağırmadı. Sadece koştu ama geç kaldı. Yel'in nefesi kesilmişti. Yağmur kanı yıkıyordu.

Kangalların Düşüşü

Karabaş koyunların önünde iki kurdu devirdi ama Nazık'ın üçüncü kolu arkadan geldi. Bir kangal uçuruma yakın kaydı. Toprak çöktü. Kurt ve kangal birlikte yuvarlandı. Taş

sesi, kemik sesi... Bir daha kalkmadılar. İki kangal daha düştü. Biri Nazık'ın dişleriyle, biri yağmurun kaydırdığı zeminde. Karabaş'ın gözleri kızardı.

"Yeter!"

Yaşlı kurt, Nazık'a doğru ilerledi.

İki lider, yağmurun altında, uçurum kenarında karşı karşıya geldi.

Uçurum

Dolunay bulutların arasından çıktı. Yağmurla birlikte ışık gümüşe döndü. Nazık hırladı.

"Bu dağ benim olacak."

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Dağ kimseye ait değil."

Nazık atıldı. Dişler kilitlendi. Karabaş da girdi. Üç gövde çamurda yuvarlandı. Bir an hepsi uçuruma yaklaştı. Nazık, yaşlı kurdu kenara itti.

"Baban, burada babamı öldürdü!"

Yaşlı kurt gözünü kısmadı.

"Benim babamı da insanlar öldürdü!"

Nazık bir an durdu. Karabaş o anı gördü. Nazık'a omuz attı. Nazık sendeledi. Toprak çöktü. Nazık ve iki kurt uçurumdan yuvarlandı. Taşlar düştü.

Sessizlik...

Yağmur devam etti.

Arada Kalan

Ama savaş bitmemişti. Nazık'ın sürüsünden dört kurt hâlâ saldırıyordu. Genç kurt biriyle boğuşurken başka bir gölge ortaya çıktı: Bir bozayı... Yağmurla mağarasından çıkmış, kan kokusu onu çekmişti. Kurt ve kangal bir an durdu. Ayı homurdandı. Bu dağda üçüncü bir güç vardı artık.

Bir genç kangal, ayının pençesiyle savruldu. Bir kurt diş geçirmeye çalıştı ama ayının kalın postu izin vermedi. Yaşlı kurt bağırdı:

"Dağılın!"

Kurtlar ve kangallar ilk kez aynı anda geri çekildi. Ayı, ölü bedenlerden birini aldı. Ormana girdi. Savaşın ortasında doğa, tarafını seçmişti.

Son Çarpışma

Nazık geri dönmedi ama sürüsünden dört kurt kalmıştı. Karabaş yaralıydı. Yaşlı kurt kan kaybediyordu. Genç kurt öne çıktı.

"Bitirelim."

Dört kurt çember yaptı. Bir kangal daha düştü. Bir genç kurt da... Sonunda Nazık'ın sürüsünden son kurt da yere serildi. Yağmur hafifledi. Dolunay tam açıldı. Yaylada altı ölü vardı. Dört kangal, bir genç kurt ve bir yavru kurt daha. Dişi kurt yaralıydı. Omzu açılmıştı ama yaşıyordu.

Son Uluma

Yaşlı kurt uçurum kenarına geldi. Aşağı baktı. Nazık görünmüyordu. Sadece taş ve karanlık. Karabaş yanına geldi.

İkisi birlikte dolunaya baktı. Yaşlı kurt uludu. Bu zafer değildi, yas değildi. Bu hatırlamaydı. Karabaş da uludu. İki ses birbirine karıştı. Dağ cevap verdi.

Yeni Denge

O geceden sonra dağ değişti. Nazık yoktu, sürüsü yoktu ama izleri vardı. Kurtlar ve kangallar kayıp vermişti. Artık aralarında eski düşmanlık kalmamıştı. Rekabet vardı ama saygı daha büyüktü.

Dişi kurt iyileşti. Yeni yavrular büyüdü. Karabaş'ın sürüsünde de genç bir lider yükselmeye başladı. Yaşlı kurt artık daha yavaş yürüyor, genç kurt onun yanında ilerliyordu. Bir gün genç kurt sordu:

"Bitti mi?"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı.

"Dağda hiçbir şey bitmez."

Karabaş uzaklardan baktı ve mırıldandı:

"Biz kardeştik ama bunu kanla öğrendik."

Dolunay ışığı karın üstünde iki farklı izi aydınlattı. Biri sürtüyordu, diğeri ağırdı ama yönleri aynıydı.

7. YAYLANIN SESSİZ DENGESİ

Yer: Doğu Karadeniz'in yüksek yaylalarından biri.

Sis sabahları toprağa iner, öğlenleri güneş çimleri yakar.

Dağ artık kanı tanıyordu. Nazık uçurumdan düşmüştü ama dağ onun öldüğünü kesin olarak söylememişti.

Karabaş sürüsünü büyütmüştü. Köylüler bu kez hazırlıklıydı. Üç "akbaş" gelmişti, uzun boylu, beyaz, sessiz. Gece görünmez gibiydiler. Dört yeni kangal daha katılmıştı. Gövdeleri geniş, başları ağır. Toplamda on iki köpek. Karabaş hâlâ liderdi ama yaşlanıyordu.

Kurt Tarafı

Yaşlı kurt artık daha az koşuyor, daha çok izliyordu. Gençler büyümüştü. Yel ölmüştü ama diğerleri sertleşmişti. Genç kurt artık ikinci lider gibiydi. Dişi kurt yeniden yavrulamıştı. Bu kez dört yavru... Birinin postu kar gibi beyazdı. Karabaş uzaktan o yavruyu görmüş, uzun uzun bakmıştı.

Denge

Gündüz, koyunlar otluyor, akbaşlar sessizce çevrede dolanıyor, kangallar çemberde.

Gece, kurtlar gölgede. Kangal ulursa kurt cevap vermez. Kurt ulursa köpek havlamaz.

Bu bir anlaşma değildi, yorgunluktu.

Karabaş bir gece yaşlı kurda baktı. Aralarında mesafe vardı ama bakışlar sanki "Yeter!" diyordu. Yaşlı kurt sustu ama sırtını dönmedi.

Nazık'ın Gölgesi

Nazık yaşlıydı. Uçurumdan düşmüştü ama ölmemişti. Kaburgası çatlak, sağ gözü yaralı. Onunla birlikte üç kurt kalmıştı. Kuzeye yürümüşler ve orada başka bir sürü bulmuşlardı. Otuz, belki otuz beş kurt. Daha iri, daha koyu postlu, daha az uluyan... Liderleri Karayel'di.

Karayel, Nazık'a baktı.

"Yenilmişsin..."

Nazık gülümsedi.

"Hayır. Öğrendim."

"Dağ dolu mu?"

Nazık cevap verdi:

"Doldu." Fısıldadı. "Köpeklerle yan yana duran bir kurt var."

Karayel'in gözleri kısıldı.

"Bu dağ temizlenmeli!"

Nazık sessizce başını eğdi. Artık tek başına değildi.

Tuzak

Yaylada bir sabah çoban bir şey fark etti. Bir koyun eksikti. Köylüler bu kez tuzak kurdu. Demir kapan; yol üstüne. Akbaşlar uzaktan izliyordu.

Gece genç kurt devriye gezerken bir yavru önden koştu. Çelik sesi. Çığlık... Yavru, kapanın içindeydi. Kan... Yaşlı kurt ilk gelen oldu. Yavru çırpınıyordu. Kapan kemiğe geçmişti. Genç kurt bağırdı:

"Parçala!"

Yaşlı kurt kapanı dişledi. Metal tadı ağzına yayıldı. Uzaktan bir akbaş yaklaşıyordu. Karabaş da gelmişti. Kapanı gördü. Bir anlık bakışma. Yaşlı kurt dişlerini çekti. Karabaş öne geçti. Demire pençe attı. Akbaşlar çembere girdi. İnsan sesi henüz yoktu. Karabaş demiri ısırdı. Yaşlı kurt metalin altından bastırdı. Kapan gevşedi. Yavru kurt kurtuldu. Ayağı parçalanmıştı. Yaşlı kurt yavruya baktı. Sol arka ayağı sürtüyordu. Karabaş mırıldandı:

"İz başlıyor."

Yaşlı kurt:

"İz öğretiyor."

Psikolojik Denge

O geceden sonra köpekler tuzak kurulan yere yaklaşmadı. Kurtlar da köy yolunu kullanmadı. Aralarında görünmez bir sınır oluştu. Genç kurt bir gece sordu:

"Biz köpeğe neden güveniyoruz?"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Güvenmiyoruz ama tanıyoruz."

"Peki Nazık?"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı.

"Tanımadığın kurt daha tehlikelidir."

Uzak Uluma

Bir gece yaylanın çok uzağından bir uluma duyuldu. Bu ses bu dağın sesi değildi. Karabaş kulaklarını dikti. Yaşlı kurt ayağa kalktı. Genç kurt fısıldadı:

"Bu kim?"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Fırtına."

Ama iletişim yoktu. Nazık henüz görünmemişti. Karayel sürüsü yavaşça yaylanın çevresinde iz sürmeye başladı. Gündüz görünmezler, gece iz bırakırlar. Kurtlar fark etti. Köpekler de... Ama kimse saldırmadı. Henüz.

Son Sahne

Güneş batarken sis çöktü. Kurt ve köpek aynı tepenin iki tarafında durdu. Aşağıda koyunlar. Uzakta yabancı uluma. Yaşlı kurt genç kurda baktı.

"Bu kez savaş uzun sürecek."

Karabaş kendi sürüsüne döndü.

"Hazır olun."

Nazık uzak bir kayalıkta duruyordu. Karayel yanında.

"Sabır..." dedi Nazık.

Karayel cevap verdi:

"Sabır, avı büyütür."

Dolunay yavaşça doğdu. Dağ sessizdi ama sessizlik, savaşın bitişi değil, başlangıcıydı.

8. BEYAZ FIRTINA VE İLK AŞKIN ÖLÜMÜ

Kış geri döndü. Dağ hazırlıklı değildi. Sabah sisli başladı. Öğlen rüzgâr sertleşti. Akşam gökyüzü kapandı ve gece, beyaz bir duvar gibi indi: Kar fırtınası.

Fırtına

Rüzgâr ulumuyor, bağırıyordu. Koyun sürüsü paniğe kapıldı. Çoban barınak kurmaya çalıştı ama geç kaldı. Üç koyun dondu. İkisi kayboldu. Karabaş sürüyü toplamaya çalışıyordu. Akbaşlar görünmez olmuştu. Kangallar gözlerini bile açamıyordu. Bir genç kangal doğum yaptı o gece: İki yavru. Biri zayıftı ama yaşadı. Karabaş onları kokladı.

"Yaşamak, savaşmaktan zordur..." diye mırıldandı.

Kurt Tarafı

Ormanda durum daha sertti. Yiyecek azaldı. Av kayboldu. Genç kurt sabırsızdı:

"İnmeliyiz!"

Yaşlı kurt sessizdi ama onun içinde başka bir fırtına vardı. Bu kar, ona geçmişi hatırlatmıştı: Babasının öldüğü kışı ve o kışta tanıştığı ilk dişi kurdu. Adı Luna idi. Postu açık gri, gözleri ay ışığı gibi. Luna, babası öldükten sonra ona yaklaşan ilk canlıydı. Ona, "Yalnızlık lider yapmaz..." demişti. "Acı yapar."

Yaşlı kurt o zaman gençti. Luna'yla ilk kez o kışta avlanmıştı. Birlikte hayatta kalmışlardı.

Fırtınada Dönüş

Bu kar fırtınasında Luna yeniden onun yanındaydı. Artık yaşlanmıştı ama hâlâ güçlüydü. Genç kurt Luna'yı tanıyor ama hikâyeyi bilmiyordu. Nazık'ın gölgesi dağın eteklerinde dolanıyordu. Karayel sürüsü fırsat kolluyordu. Fırtına onların lehineydi.

Bir gece Luna ve iki genç kurt aşağı indi. Koyun sürüsünden iki koyun aldılar ama dönüşte Karayel sürüsü ortaya çıktı. Beş kurt. Sessiz, sinsi... Luna gençleri geri çekti.

"Koşun!"

Ama kendisi durdu. Bir kurt boynuna atladı. Luna karşılık verdi. Birini yaraladı ama üçü birden üzerine geldi. Yaşlı kurt geç yetişti. Luna yerde, nefesi kesik kesikti. Kar beyazdı ama kan kırmızı. Luna gözünü ona dikti.

"Yine yalnız kalma!"

Ve sustu. Yaşlı kurt ulumadı. Sadece baktı. Tipi halinde yağan kar Luna'nın yüzünü örttü.

Karabaş'ın Gecesi

Karabaş o gece barınakta yalnızdı. Çoban bir yavru köpeği tekmelemişti çünkü koyun kaybolmuştu. Karabaş gördü ama zincirliydi. Zinciri ısırdı. Metal tadı ağzına doldu. Kendi kendine düşündü:

"Biz koruyoruz ama kim bizi koruyor?"

Bozkır'ı hatırladı. Babası Akça'yı hatırladı. Ve yaşlı kurdu.

"Biz düşman mıyız?" diye mırıldandı.

Dışarıda fırtına, içeride zincir. Karabaş o gece ilk kez zinciri kırmak istedi ama kırmadı.

Sürü İçi Gerilim

Luna'nın ölümü sürüyü sarstı. Genç kurt öfkeliydi:

"İneceğiz! Karayel'i parçalayacağız!"

Başka bir genç kurt karşı çıktı:

"Fırtınada savaşılmaz!"

Yaşlı kurt sessizdi. Genç kurt bağırdı:

"Konuş!"

Yaşlı kurt döndü.

"Liderlik, bağırmak değildir."

"Peki nedir?"

"Kaybı taşıyabilmektir."

Sürü, ikiye bölünmeye başladı. Bazıları genç kurdun peşinde. Bazıları yaşlı kurdun yanında.

Küçük Çatışmalar

Fırtına üç gün sürdü. Karayel sürüsü iki koyun daha aldı. Bir genç kangal onlara saldırdı ama yaralandı. Bir genç kurt tuzağa yakalandı ama bu kez kendi ayağını ısırıp kurtuldu. İzi kaldı. Sol arka ayağı sürtüyordu. Yaşlı kurt baktı.

"İzler çoğalıyor."

Beyaz Sessizlik

Fırtına bittiğinde dağ değişmişti. Altı koyun ölmüş, üç kayıp. Bir genç kurt yaralı, Luna ölü...

Karabaş barınaktan çıktı. Yaşlı kurt tepenin üstünde duruyordu. Aralarında mesafe vardı ama ikisi de aynı şeyi düşünüyordu:

"Bu böyle süremez."

Nazık hâlâ görünmüyordu ama Karayel sürüsü güçleniyordu.

9. ANANIN SESİ

Kar erimişti. Toprak ağırdı ama hava yumuşamıştı. Fırtınanın ardından dağ bir süre susar. Bu sessizlik ölümden değil, toparlanmadan gelir. Luna'nın yokluğu hâlâ hissediliyordu ama sürü dağılmaz çünkü sürüyü erkekler değil, dişiler bir arada tutar.

Doğum

Dişi kurt, artık sürünün ana gövdesiydi. Adı Aylin. Gözleri sakin, yürüyüşü sabit, hırlaması nadir.

Doğum gecesi ay ince bir hilaldi. Üç yavru: İkisi dişi, biri erkek. Erkek yavru en küçük olanıydı. Dişi yavrular daha güçlüydü. Aylin onları yıkadı, yattı. Yaşlı kurt uzaktan izledi. Genç kurt sabırsızdı.

"Şimdi mi doğurulur?"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Hayat savaş zamanı da devam eder."

Eğitim Başlıyor

Yavrular üç haftalık olduğunda Aylin onları mağaranın dışına çıkardı. İlk ders: Sessizlik. Bir yavru koşmak istedi. Aylin hafifçe ensesinden tuttu.

"Rüzgârı dinle!"

Yavru durdu.

Aylin gözünü kızlarına dikti.

"Gücünüz koşmak değil. Beklemek."

Sürüde Dişiler

Artık sürüde üç yetişkin dişi vardı. Aylin, Luna'nın yetiştirdiği Seren ve genç dişi Kara Çiçek. Kara Çiçek asi bir dişiydi.

"Biz neden hep bekliyoruz?" dedi bir gece.

Aylin cevap verdi:

"Çünkü erkekler savaşır, dişiler sürüyü devam ettirir."

Seren ekledi:

"Ve sürü, savaşlardan büyüktür."

Yavruların İlk Avı

Aylin kızlarını küçük bir tavşan avına götürdü. Yakalayabilirlerdi ama Aylin izin vermedi.

"Yavaş!"

Bir yavru hamle yaptı, tavşan kaçtı. Aylin diş göstermedi. Sadece baktı.

"Sabırsızlık aç bırakır."

İkinci denemede kızlarından biri rüzgârı arkasına aldı. Tavşanı çembere aldı. Diş geçirdi. Aylin başını eğdi.

"İşte!"

Bu sırada yaşlı kurt içinde başka bir mücadele yaşıyordu. Genç kurt artık lider olmak istiyordu.

"Yeterince savaştık. Artık biz yön verelim."

Yaşlı kurt cevap vermedi ama bir gece Aylin yanına geldi.

"Liderliği devretmeyi düşünüyor musun?"

Yaşlı kurt:

"Liderlik verilmez. Alınır."

Aylin gözlerini kıstı.

"Yanlış."

Yaşlı kurt sustu.

"Liderlik korunur ama devredilmezse sürü kırılır."

Bu söz yaşlı kurdun içine işledi.

Karabaş'ın Tarafı

Vadide de değişim vardı. Karabaş yaşlanıyordu. Yeni doğan köpek yavruları vardı. Bir dişi akbaş üç yavru doğurmuştu. Karabaş onları kokladı.

"Onlar zincirli doğacak."

Bir genç kangal sordu:

"Bu kötü mü?"

Karabaş cevap verdi:

"Zincir kötüdür ama aç kalmak da öyle."

O gece Karabaş yaşlı kurdu düşündü.

"Biz düşmanız ama aynı yükü taşıyoruz."

Nazık'ın Gölgesi Büyüyor

Uzakta Karayel sürüsü çoğalıyordu. Nazık artık o sürünün içinde saygı görüyordu.

"Dağ zayıflıyor..." dedi Karayel'e.

"Nasıl?"

"Yaşlı kurt yaşlanıyor. Genç kurt acele ediyor. Dişiler sürüyü bir arada tutuyor."

Karayel sordu:

"Ne zaman?"

Nazık cevap verdi:

"Dişiler hata yaptığında."

Ananın Dersi

Bir gün yavrular koyun sürüsüne fazla yaklaştı. Bir kangal havladı. Kara Çiçek atılmak istedi. Aylin önüne geçti.

"Geri!"

"Onlar düşman!"

Aylin sert baktı.

"Onlar sınır."

Yavrular şaşkındı.

Aylin eğildi.

"Kurt, her gördüğüne saldırmaz. Kurt, nerede duracağını bilir."

İç Gerilim

Genç kurt bir gece yaşlı kurda meydan okudu:

"Artık sürüyü ben yönetmeliyim."

Yaşlı kurt sakin kaldı.

"Henüz değil."

"Ne zaman?"

"Bir kaybı taşıyabildiğinde."

Genç kurt diş gösterdi. Aylin araya girdi.

"Şimdi değil."

Genç kurt ilk kez Aylin'e sitemle baktı ve geri çekildi.

Akşam güneşi yaylaya vurdu. Kurt yavruları tepede oturuyordu; Aylin aralarında. Aşağıda koyunlar, daha aşağıda köpekler, daha uzakta yabancı bir uluma. Aylin kızlarına baktı.

"Gün gelecek, siz lider olacaksınız ama önce sürüyü öğrenin."

Bir yavru sordu:

"Peki savaş?..."

Aylin gökyüzüne baktı.

"Savaş erkeklerin sabırsızlığıdır. Sürüyü ayakta tutan sabırdır."

Dolunay doğdu. Dağ sessizdi ama bu sessizlik zayıflık değildi. Bu, doğumdan sonraki güçtü.

10. DİŞİLERİN KURDUĞU DENGE

Sabah sisliydi. Dağ, geceyi yutmamış gibiydi. Toprak nemli, hava ağırdı. Kurt sürüsü mağaranın önünde toplanmıştı ama bu toplanma bir av için değildi. Bu, iç dengedeki çatlağın hissedildiği bir sabahtı. Aylin yavrularını izliyordu. Üçü de artık koşabiliyor, koklayabiliyor, rüzgârı okuyabiliyordu ama biri sabırsızdı. En büyük dişi yavru: Mira...

Mira tepenin kenarına kadar gitmişti. Aşağıda koyun sürüsü görünüyordu. Mira döndü.

"Anne... Neden inmiyoruz?"

Aylin cevap vermedi. Uzun süre vermedi. Sonra yavaşça konuştu:

"Çünkü aç değiliz."

Mira kaşlarını çattı.

"Peki ya güçlü olmak?..."

Aylin başını kaldırdı.

"Güç, her gördüğünü almak değildir."

Erkeklerin Sabırsızlığı

Genç kurt tepenin diğer yanında durmuştu. Yaşlı kurt biraz geride. Genç kurt artık açıkça liderliği istiyordu.

"Bizi zayıf görüyorlar..." dedi genç kurt.

"Kim?" diye sordu yaşlı kurt.

"Yabancılar. Nazık, Karayel, köpekler, insan."

Yaşlı kurt yavaşça yürüdü.

"Zayıflık nerede başlar biliyor musun?"

"Kaybettiğinde."

"Hayır..." dedi yaşlı kurt. "Sabredemediğinde."

Genç kurt hırladı.

"Sabır bizi aç bırakacak."

Yaşlı kurt gözlerini kıstı.

"Sabırsızlık bizi yok edecek."

Dişilerin Çemberi

O akşam Aylin, Seren ve Kara Çiçek mağaranın içinde toplandı. Dışarıda rüzgâr hafifti. Aylin konuştu:

"Genç erkek sabırsız."

Seren başını salladı.

"Ve sürü ikiye bölünebilir."

Kara Çiçek daha sertti:

"Belki de lider değişmeli."

Aylin ona baktı.

"Lider değişir ama denge değişmez."

Seren sordu:

"Denge nedir?"

Aylin gözlerini kapattı.

"Denge, erkeklerin birbirini öldürmesini engelleyen şeydir."

Mira'nın Sorusu

Gece, Mira annesinin yanına sokuldu.

"Anne..."

"Evet..."

"Sen hiç korktun mu?"

Aylin bir süre sustu.

"Luna öldüğünde korktum."

"Peki şimdi?..."

"Şimdi korkmam."

"Nasıl?"

Aylin, Mira'nın başını yaladı.

"Çünkü korku yavruları korumaz. Disiplin korur."

Mira düşündü.

"Disiplin nedir?"

"Canın koşmak isterken durmaktır."

Yaşlı Kurdun İçsesi

Yaşlı kurt yalnızdı. Luna'yı düşündü, babasını düşündü ve gençliğini...

"Ben de sabırsızdım..." diye geçirdi içinden.

Genç kurdu çağırdı.

"Gel."

Genç kurt yaklaştı.

"Ne zaman lider olunur biliyor musun?"

"Güçlü olduğunda."

"Yanlış."

Genç kurt sinirlendi.

"Peki ne zaman?"

Yaşlı kurt uzun süre baktı.

"Bir dişiyi dinleyebildiğinde."

Genç kurt şaşırdı.

"Ne demek bu?"

"Dişi sürüyü görür. Erkek sadece hedefi."

Karabaş'ın Düşüncesi

Vadide Karabaş da yalnızdı. Zincirli değildi artık ama bağlıydı. Çoban yine sertti. Bir koyun kaybolduğunda bağırmıştı. Karabaş o gece gökyüzüne baktı.

"Kurt ve köpek kardeş... Ama insan bizi kullanır."

Bir genç akbaş yanına geldi.

"Lider, neden kurtla savaşmıyoruz?"

Karabaş cevap verdi:

"Çünkü asıl savaş kurtla değil."

"Peki kiminle?"

Karabaş sustu.

Sürü İçi Gerilim

Genç kurt sonunda Aylin'e yaklaştı.

"Sen beni durduruyorsun."

Aylin sakince baktı.

"Ben seni durdurmuyorum. Sürüyü tutuyorum."

"Ben lider olmalıyım."

"Olacaksın."

Genç kurt şaşırdı.

"Ne zaman?"

Aylin yavaşça cevap verdi:

"Bir yavru öldüğünde bağırmadan durabildiğinde."

Bu söz genç kurdu susturdu.

Mira'nın İlk Hatası

Ertesi gün Mira sabredemedi. Koyun sürüsüne yaklaştı. Bir akbaş fark etti, havladı. Mira dondu. Aylin gölgelerden çıktı. Mira'ya değil, akbaşa baktı. İkisi bir süre karşı karşıya kaldı. Akbaş havlamayı kesti. Mira geri döndü. Aylin hiçbir şey demedi ama Mira o gün şunu öğrendi: Güç, saldırmadan da gösterilir.

Felsefe

Gece sürü toplandı. Aylin konuştu:

"Dinleyin..."

Gençler sustu.

"Erkekler savaşır, dişiler sürüyü büyütür. Ama bir sürüde asıl güç, savaşmamak gerektiğini bilmektir."

Yaşlı kurt başını eğdi. Genç kurt gözlerini yere indirdi. Seren yavrulara baktı.

"Unutmayın: Bir sürü dışarıdan değil, içeriden yıkılır."

Sis tekrar çöktü. Nazık uzakta bekliyordu. Karayel sürüsü büyüyordu ama bu kez dağda bir değişim vardı. Sürü artık sadece diş ve pençeden ibaret değildi. Denge kurulmuştu. Geçici, kırılgan ama bilinçli.

Dolunay yavaşça yükseldi. Aylin kızlarını yanına aldı. Yaşlı kurt tepenin üstünde durdu ve dağ şunu fısıldadı:

"Güç, en çok doğuranın elindedir."

11. GÖLGENİN DEVRİ

Dağ artık yazı görmüştü. Kar çekilmiş ama izler kalmıştı. Her iz bir anı: her anı bir gölge.

Yaşlı kurt o sabah erken kalktı. Rüzgârda Luna'nın kokusu yoktu artık ama hatırası vardı.

"İnsan ölür, koku kalır..." diye düşündü. "Lider ölmez, gölgesi kalır."

Genç Kurdun Sınavı

O gün yabancı bir uluma duyuldu. Nazık değil, Karayel değil, başka bir kurt. Yaralı... Genç kurt öne çıktı.

"Ben bakarım."

Yaşlı kurt durdurmadı. Bu bir sınavdı. Yaralı kurt sürünün sınırında duruyordu. Postu yırtılmış, gözleri korkuyla dolu.

"Ben sürümden atıldım..." dedi.

Genç kurt hırladı.

"Güçsüzler sürüde kalamaz!"

Yaralı kurt cevap verdi:

"Güçlüler de yalnız kalır."

Bu söz genç kurdu rahatsız etti.

Yaşlı kurt uzaktan izliyordu. Aylin sessizdi. Genç kurt dönüp sordu:

"Almalı mıyız?"

Aylin cevap verdi:

"Alırsan sorumluluğu da alırsın."

Genç kurt ilk kez tereddüt etti. Sonra başını eğdi.

"Kal."

Bu kararla sürü değişti. Liderlik ilk kez pençeyle değil, seçimle oldu.

Aylin'in Yalanışı

Akşamüstü koyunlar alt vadideydi. Genç kurt risk aldı.

"Şimdi!" dedi.

Aylin gözlerini kıstı ama karşı çıkmadı çünkü lider sınavı yaşanıyordu. Kurtlar indi. Hızlı, sessiz ama bu kez köylü hazırlıklıydı. Bir tüfek patladı. Kurşun Aylin'in omzunu sıyırdı. O an zaman yavaşladı. Kan toprağa düştü. Genç kurt dondu. Yaşlı kurt bağırmadı. Sadece koştu. Karabaş havladı. Kangallar çember yaptı. Kurtlar geri çekildi. Aylin düşmemişti ama yaralıydı.

Gece, mağarada genç kurt Aylin'in yanına oturdu.

"Ben yaptım..." dedi.

Aylin yavaşça cevap verdi:

"Evet."

"Yanlış mıydı?"

"Hayır."

Genç kurt şaşırdı. Yaraya baktı.

"Peki bu?..."

"Liderlik kan ister. Ama kanın yükünü taşıyamazsan lider olamazsın."

Genç kurt ağlamadı ama ilk kez titredi.

Karabaş ve Zincir

Vadide köylü öfkeliydi:

"Yine koyun gitti!"

Çoban, Karabaş'ı zincirlemek istedi. Zincir boynuna takıldı. Karabaş gözlerini kapattı. Babası Akça'yı düşündü. Bozkır'ı düşündü. Yaşlı kurdu düşündü.

"Biz birbirimizi öldürmüyoruz artık..." diye geçirdi içinden. "Bizi öldüren korku."

Zinciri çekti. Metal gerildi. Çoban bağırdı. Karabaş bu kez zinciri kopardı. Kaçmadı. Sadece durdu. Çoban geri çekildi. Karabaş o gece ilk kez özgür yürüdü ama köye saldırmadı. Sadece dağa baktı.

"Ben düşman değilim..." dedi rüzgâra. "Ben bekçiyim."

Liderliğin Devri

Gece, dolunay büyüktü. Yaşlı kurt genç kurdu tepeye çağırdı. Aylin yaralı ama ayaktaydı. Sürü toplandı. Yaşlı kurt konuştu:

"Liderlik savaşla kazanılmaz. Savaşla kaybedilir."

Genç kurt sustu.

"Bugün karar verdin. Bugün hata yaptın. Bugün kan gördün. Bugün sorumluluk aldın..." dedi yaşlı kurt.

Genç kurt başını eğdi. Yaşlı kurt yaklaştı. Alnını genç kurdun alnına dayadı.

"Ben artık önde yürümeyeceğim."

Sürü sessizdi. Aylin gözlerini kapattı. Genç kurt titredi.

"Hazır değilim."

Yaşlı kurt hafifçe hırladı.

"Hiçbir lider hazır değildir. Hazır olduğunu düşünen tehlikelidir."

Bu bir tören değildi ama yeni bir devir başlıyordu.

Jung'un Gölgesi

O gece genç kurt bir rüya gördü. Babası yoktu. Luna vardı, Nazık vardı, Karayel vardı. Hepsi aynı yüzdü: Gölge.

"Beni öldürmek istiyorsun..." dedi gölge.

Genç kurt cevap verdi:

"Hayır. Seni anlamak istiyorum."

Gölge güldü.

"Beni anlamazsan bana dönüşürsün."

Genç kurt uyandı. Terlemişti.

Camus'nün Dağı

Sabah güneş doğdu. Her şey devam ediyor, koyunlar otluyor, kurtlar yaşıyor, köpekler bekliyordu. Nazık, uzakta sabrediyordu ve dağ, umursamıyordu.

Yaşlı kurt, genç kurda baktı.

"Hayatın anlamı yok..." dedi.

Genç kurt şaşırdı.

"Ne demek bu?"

"Anlamı biz veririz. Yoksa sadece kar yağar, kan akar ve dağ öylece durur."

Neruda'nın Ayı

Gece, Aylin yarasına rağmen dışarı çıktı. Genç kurt yanına geldi.

"Acıyor mu?"

Aylin hafifçe gülümsedi.

"Acı, sevdiğin şey için olduğunda hafifler."

Genç kurt ay ışığında ona baktı. Bir an romantik bir sessizlik oldu. Aylin fısıldadı:

"Bir sürüyü sevmek, bir kurdu sevmekten daha zordur."

Yaşlı kurt artık en önde yürümüyordu. Bir adım gerideydi ama gözleri hâlâ her şeyi görüyordu. Karabaş da zincirsizdi artık. Nazık ve Karayel uzakta bekliyordu. Savaş bitecek gibi değildi ama lider değişmişti. Dağ şunu fısıldadı:

"Liderlik, gücünü değil, gölgeni tanımanın sanatıdır."

12. TUTULMALAR ARASINDA

Yazın ortasında hava aniden değişti. Gökyüzü berraktı ama huzur yoktu. Genç kurt artık sürünün önünde yürüyordu, yaşlı kurt bir adım geride. Aylin iyileşmişti ama omzunda iz vardı. Dağ bir süre dengede kalmıştı ama denge, uzun süren sessizlikten sonra kırılır.

Nazık'ın Dönüşü

Bir gece uzak sırtlarda bir uluma yükseldi. Bu ses tanıdıktı. Genç kurt başını kaldırdı.

"Geldi."

Nazık tepenin karşısında belirdi. Artık daha iri görünüyordu. Postu yara izleriyle dolu. Sağ gözü yarı kapalı. Yanında Karayel ve ondan büyük, koyu renkli otuzdan fazla kurt... Nazık bağırmadı. Sadece genç kurda baktı.

"Babandan daha mı güçlüsün?"

Genç kurt cevap vermedi.

Nazık yürüdü.

"Yoksa köpekle kardeş olan sürünün başı mısın?"

Bu söz sürünün içinde homurtu yarattı. Genç kurt öne çıktı.

"Bu dağda artık tek bir savaş yok."

Nazık gülümsedi.

"Yanlış! Hep tek savaş vardır: Güç savaşı."

Karayel'in Hamlesi

Nazık genç kurdu oyalarken Karayel sürüsü ani bir saldırı yaptı. Doğrudan dişilere... Aylin çember kurdu. Seren ve Kara Çiçek yavruları arka kayalığa sürdü. Beş yabancı kurt saldırdı. Bir dişi kurt yaralandı. Genç kurt geri döndü ama Nazık yolunu kesti.

"Kaçıyor musun?"

Genç kurt diş gösterdi.

"Hayır. Önceliğim var."

Ve Nazık'ı omuzlayarak geçti. Bu bir liderlik hamlesiydi. Bir an sendeledi. Karayel ile genç kurt çarpıştı. Karayel güçlüydü ama genç kurt sabırlıydı. Bir açık yakaladı. Karayel'in omzunu yardı. Nazık araya girdi. Kısa bir boğuşma. Nazık yaralandı. Geri çekildi.

"Henüz değil..." dedi ve sürüsünü çekti.

Bu bir provaydı.

Güneş Tutulması

Ertesi gün gökyüzü karardı: Güneş tutulması. Dağ hayvanları huzursuzdu. Kartallar alçaktan uçuyordu. Bir bozayı dere kenarında saklandı. Yabankeçileri sürü halinde yukarı çıktı. O sırada bir ses duyuldu: Helikopter... İnsan...

Genç kurt başını kaldırdı. Yaşlı kurt fısıldadı:

"Bu farklı."

Büyük Operasyon

Helikopter alçaldı. Silah sesleri duyuldu. Köylüler ve avcılar birlikteydi.

"Temizleyeceğiz!" diye bağırdılar.

Kurtlar dağıldı. Bir genç kurt, Seren'in kardeşi, kaçarken vuruldu. Kurşun göğsüne girdi, düştü. Genç kurt geri dönmek istedi. Yaşlı kurt bağırdı:

"Hayır!"

Genç kurt dişlerini sıktı. Bu kez sabretti. Sürü geri çekildi. Karabaş vadiden koşarak geldi. Helikopterin altına havladı. Köpekler çember kurdu. Avcılar şaşırdı.

"Bunlar niye kurtları kovalamıyor?"

Karabaş hırlayarak dişlerini gösterdi. Bu kez köpekler insana karşı durdu. Helikopter yükseldi. Operasyon kısa sürdü ama bir can gitmişti.

Ay Tutulması

O gece ay tutuldu. Kan rengine döndü. Genç kurt, ölen kurdun yanında durdu.

"Onu bıraktım..."

Yaşlı kurt yaklaştı.

"Onu kurtaramazdın."

"Kaçtım."

"Hayır. Sürüyü kurtardın."

Genç kurt titredi.

"Liderlik bu mu?"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı.

"Liderlik, kimi kaybedeceğini bilmek değil, kimin yaşayacağını seçmektir."

Karabaş'ın Kararı

Karabaş o gece dağa çıktı. Zincirsiz... Genç kurtla karşılaştı. Bir süre konuşmadılar. Sonra Karabaş dedi ki:

"Bugün biz insanın önünde durduk."

Genç kurt başını salladı.

"Evet."

Karabaş devam etti:

"Biz kardeş olabiliriz ama insan bizi kardeş yapmaz."

Genç kurt:

"Peki ne yapar?"

"Korku..." dedi Karabaş.

Yaşlı Kurdun Felsefesi

Yaşlı kurt yalnız tepeye çıktı. Tutulmuş ayın kızıl ışığında düşündü.

"Hayat absürd."

Kendi kendine mırıldandı.

"Dağ kimseyi seçmez. Biz anlam ararız."

Rüzgâr yüzüne çarptı.

"Babam öldü, Luna öldü, gençler öldü ama sürü yaşıyor." Bir an durdu. "Belki anlam, sürünün devamıdır."

Nazık'ın Sessizliği

Nazık uzakta yarasını yalıyordu. Karayel yaralı ama hayattaydı. Nazık fısıldadı:

"Sabır."

Karayel sordu:

"Bugün neden bitirmedik?"

Nazık cevap verdi:

"Çünkü artık sadece kurtla savaşmıyoruz."

Sabah oldu. Dağ durgundu. Kurtlar eksik, köpekler yorgun, insanlar geri çekilmiş. Kartallar gökyüzünde daire çiziyor. Bir yabankeçisi yavrusuyla kayalığa çıkıyor. Bir tilki uzak bir gölgede çevreyi izliyor. Genç kurt tepenin üstünde durdu. Yaşlı kurt arkasında, bir adım daha geride. Genç kurt fısıldadı:

"Bitmeyecek."

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Bitmesi gerekmiyor."

Güneş yeniden doğdu ve dağ şunu biliyordu: Tutulmalar geçer ama gölge kalır.

13. SÜRÜNÜN YASASI

Dağ o sabah sessiz değildi ama bağırmıyordu da... Rüzgâr ağaçlara sürtünüyor, çimenler hafif eğiliyor, kartallar yükseliyordu. Bu bir düzenin sesiydi.

Kurt sürüsü tepenin yamacında dizilmişti. Genç kurt artık önde yürüyordu ama koşmuyordu. Yaşlı kurt gerideydi ama tam tetikteydi. Aylin yavruların arasında duruyordu. Bu bir av sahnesi değildi, bir ders günüydü.

Sabır

Genç kurt yavrulara baktı.

"Bugün koşmayacaksınız."

Mira itiraz etti.

"Av var."

Genç kurt başını salladı.

"Evet ama rüzgâr ters."

Bir yavru sordu:

"Rüzgâr neyi değiştirir?"

Yaşlı kurt cevap verdi:

"Rüzgâr, niyetini açığa çıkarır."

Sabır, kurdun ilk yasasıdır. Kurt, açken bile bekler çünkü acele eden kurt değil, köpektir. Sabır korkaklık değildir, doğru anı seçmektir.

Kurtlar üç saat bekledi. Av yaklaştı. Tek hamle, tek diş, tek ölüm. Yavrular o gün şunu öğrendi: Güç, çok koşmak değildir. Güç, az hareketle çok sonuç almaktır.

Güven

Akşam sürü toplandı. Genç kurt Mira'ya baktı.

"Yarın sen önde yürüyeceksin."

Mira şaşırdı.

"Ya hata yaparsam?..."

Aylin cevap verdi:

"Yapacaksın."

Mira korktu.

Yaşlı kurt konuştu:

"Bir sürüde hata bireye aittir. Ama sonuç hepimize."

Kurt sürüsünde güven, kör itaat değildir. Güven, sırtını dönüp yürüyebilmektir.

Gece devriyesinde genç kurt arkasını Aylin'e döndü. Aylin de arkasını Seren'e. Bu zincir korkudan değil, güvenden

oluşur. Bir sürü, sırtını güvendiğine dönebiliyorsa bağları güçlü demektir.

Fedakârlık

Bir gün bir yavru kayalığın kenarında kaydı. Seren tereddüt etmeden atladı. Pençesi yaralandı. Yavru kurtuldu.

Seren akşam topallıyordu. Genç kurt ona baktı.

"Buna değer miydi?"

Seren hafifçe gülümsedi.

"Bir yavru, bir pençeden değerlidir."

Kurt sürüsünde fedakârlık, kahramanlık değildir. Bu, sürünün devamlılığıdır. Hiçbir kurt kendi hayatını sürüden üstün görmez. Ama bu romantik bir ölüm arayışı da değildir. Fedakârlık, bilinçli bir tercihtir.

Taktik Zekâ

Nazık, uzakta izliyordu. Karayel sürüsü fırsat kolluyordu. Genç kurt bir gece sürüyü ikiye böldü. Bir grup iz bırakacak, bir grup iz silecekti. Yavrular şaşırdı.

"Niye?" diye sordular.

Genç kurt gülümsedi.

"Çünkü düşman senin düşündüğünden daha aptal değildir."

Kurtlar bazen görünür, bazen görünmez olur. Bu savaş değil, stratejidir. Medeniyet, ham güç değil, ham gücü yöneten akıldır.

Kardeşlik

Gece Karabaş dağa çıktı. Bu kez karşılıklı değil, yan yana durdular. Genç bir kangal sordu:

"Biz kurtla neden savaşmıyoruz?"

Karabaş cevap verdi:

"Çünkü ikimiz de sürüyü koruyoruz."

Genç kurt da aynı anda sürüsüne şunu dedi:

"Köpek zinciri seçti ama sürü disiplinini korudu."

Kurt ve köpek arasında bir çizgi vardı. O çizgi düşmanlık değil, görev farkıydı.

Dolunay yükseldi. Sürü daire yaptı. Yavrular ortada. Yaşlı kurt yavaşça konuştu:

"Biz vahşi değiliz. Biz düzeniz."

Genç kurt ekledi:

"Vahşet, disiplinsizliktir."

Ve dağ fısıldadı:

"Medeniyet şehirde değil, sürüde başlar."

14. TOTEMİN ÖĞRETTİĞİ

Sabah güneş altın gibi doğdu. Yaylada koyunlar otluyor. Kurtlar gölgede, köpekler çemberde ama görünmeyen bir şey vardı: Bir totem... Kurt totemi.

İçsel Gölge

Yaşlı kurt genç kurdu çağırdı.

"Gel."

"Ne oldu?"

"Gölgeni tanıyor musun?"

Genç kurt sustu.

"Öfkeni, sabırsızlığını, korkunu?..." diye sordu yaşlı kurt.

Genç kurt dişlerini sıktı.

"Onlar güç."

Yaşlı kurt başını iki yana salladı.

"Hayır. Onlar gölge. Onları tanımazsan sürüyü yakarsın."

Jung'un dediği gibi: "Gölge bastırılmaz, yönetilir."

Genç kurt o gün yalnız yürüdü. Kendi içindeki Nazık'ı düşündü ve onu kabul etti.

Köpeklerin Öğretisi

Vadide bir yavru köpek sürüden ayrıldı. Bir tilki yaklaşmıştı. Genç bir akbaş yavruyu korumak için öne atıldı. Tilki kaçtı. Karabaş yavruya baktı.

"Koruma, güç göstermek değildir. Kendinden küçük için risk almaktır."

Kurt sürüsü bunu uzaktan izledi. Genç kurt mırıldandı:

"Kardeş."

Absürd Gerçek

Bir gün koyunlar yine kayboldu. Bir gün yine biri yaralandı. Bir gün yine rüzgâr ters esti ve dağ hiçbir şey demedi. Yaşlı kurt genç kurda baktı.

"Hayat anlamsız olabilir."

"Peki biz neden savaşıyoruz?"

"Çünkü anlamsızlığın içinde bir düzen kurmak, anlam yaratmaktır."

Camus'nün dağ versiyonu buydu. Kurtlar taş yuvarlamaz ama her gün yeniden yürür.

Romantizm

Gece Aylin yarasının izini yalarken genç kurt yanına geldi.

"Sen olmasan sürü dağılırdı."

Aylin gülümsedi.

"Sürü bir dişinin etrafında değil, bir bilinç etrafında toplanır."

Genç kurt başını onun omzuna koydu. Dağ sessizdi. Neruda'nın romantizmi böyleydi. Sertliğin içinde yumuşak bir an...

Son Öğreti

Yaşlı kurt artık en arkadaydı ama gözleri her yerdeydi. Sürü toplanınca son kez konuştu:

"Kurt totemi bize üç şey öğretir: Sabır, disiplin ve sürü için yaşamak. Ama unutmayın: Sürü için yaşamak kendini yok etmekle değil, kendini bilmekle başlar."

Genç kurt başını eğdi. Karabaş sessizce baktı. Nazık da uzaktan izliyordu ama artık savaş sadece diş değildi. Bir bilinç savaşıydı.

Dolunay doğdu. Kurtlar uludu. Köpekler havladı. Ama bu kez sesler çatışmadı, birbirine karıştı ve dağ şunu söyledi:

"Vahşi olan hayvan değildir. Vahşi olan, disiplinsiz olandır. Kurt medeniyettir. Köpek bekçidir. Dağ öğretmendir."

15. ASENA VE LİDERLİĞİN PSİKOLOJİSİ

Sonbahar dağa ağır iner. Yapraklar sarı, hava esintili, geceler uzun.

Bir mevsim geçmişti. Genç kurt artık tek başına değildi. Aylin'in en büyük yavrusu büyümüştü: Asena... Postu koyu gri, gözleri sabit, yürüyüşü sessiz ama içindeki enerji farklıydı. Bu bir savaşçı enerjisi değil, düzen kurucu enerjiydi.

Sürüde Güç Değişimi

Genç kurt artık liderdi ama Asena gölgede yürüyordu. Bir akşam sürü toplandığında genç kurt konuştu:

"Yarın kuzeye ineceğiz."

Asena başını kaldırdı.

"Rüzgâr ters."

Genç kurt durdu.

"Güçlü gideriz."

Asena gözünü kısmadı.

"Güç, rüzgârı değiştirmez."

Sürü sessizdi. Genç kurt bir an öfkelendi. Bu, Jung'un gölgesiydi. Egonun sarsıldığı an. Yaşlı kurt uzaktan izliyordu. Sonra genç kurt başını eğdi.

"Doğuya."

Sürü yön değiştirdi. O an liderlik paylaşıldı.

Liderlik Nedir?

Yaşlı kurt bir gece genç kurdu çağırdı.

"Asena..."

"Evet."

"Onu tehdit olarak mı görüyorsun?"

Genç kurt sustu.

"Bazen."

Yaşlı kurt gülümsedi.

"İyi."

"Niye iyi?"

"Çünkü tehdit gördüğün yerde büyürsün."

Freud der ki: "Güç, içgüdüdür." Nietzsche der ki: "Güç iradedir." Jung der ki: "Güç gölgedir." Ama sürü der ki: "Güç, seni dinleyenlerin sayısı değil, seni takip etmeyenlerin de yanında kalabilmesidir."

Asena'nın Yükselişi

Bir gece Karayel sürüsünden iki iz bulundu. Genç kurt saldırmak istedi. Asena konuştu:

"Hayır!"

"Niye?"

"Onlar iz bıraktı."

"Evet..."

"Bu davet değil. Test."

Genç kurt baktı.

"Ne öneriyorsun?"

Asena:

"Görünmeyelim."

Sürü üç gün iz bırakmadı. Karayel sürüsü karıştı. Nazık uzaktan homurdandı.

"Onlar değişmiş."

Asena o gece sürüye baktı.

"Görünmemek de güçtür."

Bu, taktiksel zekâydı.

Dişil Liderlik

Bir sabah sürü ikiye bölündü. Erkekler ön hat, dişiler merkez. Asena, yavruları ortada topladı.

"Medeniyet..." dedi. "Güçlü erkeğin en önde koşması değildir. Güçlü dişinin sürüyü ayakta tutmasıdır."

Genç kurt ona baktı. Bir an gururu sızladı ama sonra fark etti: Bu tehdit değil, tamamlanmaydı.

Platon, "Devleti akıl yönetir..." der. Sürüde akıl dişidir. Erkek hızdır, dişi yön.

Gepetto'nun Gölgesi

Yaşlı kurt bir gece yalnız yürüdü. "Ben mi devrediyorum, yoksa sürü mü beni aşıyor?" diye düşündü. Bu, insanın da sorusudur. Liderlik bırakmayı bilmektir, tutunmayı değil. Yaşlı kurt Asena'ya baktı.

"Benim yerime geç."

Asena geri adım attı.

"Henüz değil."

Yaşlı kurt gülümsedi.

"İşte bu yüzden hazırsın."

Sürü Psikolojisi

Sürüde üç tip vardı.

Sabırsızlar: Genç erkekler.

Koruyucular: Dişiler.

Gözlemciler: Yaşlı kurt.

Asena dengeyi kurdu. Bir genç kurt itiraz etti:

"Biz neden saldırmıyoruz?"

Asena yaklaştı.

"Çünkü biz varız."

"Bu yeter mi?"

"Varlığını sürdürebiliyorsan yeter."

Bu, Camus'nün absürdüne cevap gibiydi. Hayat anlamsız olabilir ama sürü yaşar ve yaşamak başlı başına direniştir.

Asena'nın İlk Kararı

Bir koyun sürüsü zayıflamıştı. Genç kurt fırsatı gördü. Asena bekledi.

"Niye duruyoruz?"

Asena cevap verdi:

"Çünkü bu saldırı, bizi insanın alanına çeker."

"Ve?..."

"Biz sınırın medeniyetiyiz."

Sürü geri çekildi. Koyunlar kurtuldu ama sürü güç kaybetmedi. Tam tersine, disiplin arttı.

Dişil Devrim

Zamanla sürüde fark edildi: Kararlar artık Asena'dan çıkıyor, genç kurt uyguluyordu. Bu bir çatışma değil, bir evrimdi. Yaşlı kurt artık geride ama huzurluydu.

Bir gece genç kurt Asena'ya sordu:

"Ben artık lider miyim?"

Asena hafifçe gülümsedi.

"Hayır."

Genç kurt şaşırdı.

"Peki kim?"

Asena gökyüzüne baktı.

"Sürü."

Sonbahar rüzgârı sertleşti. Nazık uzakta bekliyordu. Karayel sürüsü yeniden güç topluyordu ama bu kez karşılarında başka bir yapı vardı: Erkek egosuyla değil, dişil bilinçle kurulan bir düzen. Yaşlı kurt son kez konuştu:

"Liderlik bir diş değildir. Bir yön duygusudur."

Genç kurt başını eğdi. Asena sürünün ortasında yürüdü. Artık dişi kurt liderdi ve dağ şunu fısıldadı:

"Medeniyet, en güçlü olanın değil, dengeyi kuranın elindedir."

16. GÖLGEYE KARŞI BİLİNÇ

Son kıştan sonra ilk kar düşmüştü. Hava keskin, toprak donmuş, dağ çıplak. Asena tepenin üstünde duruyordu. Genç kurt yanında yürüyordu, arkasında değil. Yaşlı kurt gerideydi ama artık müdahale etmiyordu. Uzakta bir uluma: Nazık.

Çağrı

Nazık yalnız gelmedi. Karayel sürüsü arkasındaydı. Otuzdan fazla kurt... Bu kez saldırmadılar. Yarım daire yaptılar. Nazık öne çıktı.

"Dişi lider..." Sesindeki alay açıktı. "Asla gerçek sürü olmaz."

Asena cevap vermedi. Nazık devam etti:

"Kurt sürüsü güçle yönetilir. Disiplin korkuyla kurulur. Zayıf olan gider."

Asena sakin.

"Zayıf olan gider ama zayıf olanı sen yaratırsın."

Nazık homurdandı.

"Ben sürüyü temizlerim."

Asena:

"Sen sürüyü eksiltirsin."

Güç Felsefesi

Nazık genç kurda baktı.

"Sen erkek değil misin? Onun arkasında mı duracaksın?"

Genç kurt bir an Jung'un gölgesini hissetti: Gurur, öfke, irade. Tam o sırada Asena konuştu:

"Erkeklik, önünde yürümek değildir. Yanında durabilmektir."

Nazık güldü.

"Bu dağ güç ister."

Asena başını kaldırdı.

"Güç iki türlüdür: Biri korku yaratır. Biri güven."

Nazık:

"Korku daha hızlıdır."

Asena:

"Güven daha kalıcıdır."

Nazık sürüsüne döndü.

"Görüyor musunuz? Onlar zayıf."

Asena da sürüsüne baktı.

"Görüyor musunuz? Onlar korkuyor."

Bir yabancı kurt tereddüt etti. Nazık fark etti. Dişlerini gösterdi. Bu, Nietzsche'nin güç iradesiydi ama Asena başka bir şey yaptı. Sürünün en zayıf yavrusunu ortaya aldı. Onu ortada korudu.

"Bu sürüde en zayıf olan da korunur."

Nazık hırladı.

"Bu medeniyet değil. Bu çürüme."

Asena:

"Çürüme, güç takıntısından doğar."

İlk Çatışma

Nazık sabrını kaybetti. Birden saldırdı. Karayel de... Çarpışma başladı ama bu kaotik değildi. Asena çember kurdu: Erkekler ön hat, dişiler merkez.

Nazık, doğrudan Asena'ya girdi. İki lider çarpıştı. Nazık güçlüydü ama Asena hızlı ve dengeliydi. Bir an Nazık üstün geldi. Genç kurt araya girmek istedi. Asena bağırdı:

"Dur!"

Bu liderlikti. Yardım istememek değil. Doğru anı seçmekti. Nazık omzundan yara aldı. Geri çekildi ama ölmedi.

İnsan Gölgesi

Tam o anda uzaktan tüfek sesi. Nazık'ın sürüsünden bir kurt düştü. İnsan yeniden ortaya çıkmıştı. Helikopter sesi, köpek havlaması. Karabaş dağa çıktı.

"Geri!" diye havladı.

Asena sürüyü çekti. Nazık şaşkındı.

"Kaçıyorsun!"

Asena:

"Hayır. Yaşıyorum."

Nazık son kez baktı.

"Bu iş bitmedi!"

Tutulma Altında Düşünce

Gece ay tutuldu. Kızıl ayın altında Asena yalnız yürüyordu. Genç kurt yanına geldi.

"Onu öldürebilirdin."

"Evet."

"Niye öldürmedin?"

Asena gökyüzüne baktı.

"Çünkü ideoloji öldürülmez. Dönüştürülür."

Genç kurt sustu. Yaşlı kurt uzaktan izledi. İçinden geçirdi:

"İşte lider."

Nazık'ın İç Çatışması

Nazık, yarasını yalarken düşündü.

"Ben güç müyüm, yoksa korku mu?"

Karayel yaklaştı.

"Onlar farklı."

Nazık cevap verdi:

"Evet."

"Zayıf mı?"

Nazık bu kez cevap veremedi, sustu.

Sabah güneş doğdu. Dağ hâlâ oradaydı. Sürü eksik değildi ama değişmişti. Asena önde yürüdü, genç kurt yanında, yaşlı kurt geride. Karabaş vadiden baktı. Nazık uzakta durdu ve dağ şunu söyledi:

"Gerçek güç, korku yaratmak değil, korkuya rağmen düzen kurmaktır."

17. ASENA'NIN ÇAĞI

Kış bir kez daha dağa indi ama bu kez kar sert değil, yumuşaktı. Sanki dağ da yorulmuştu. Yaşlı kurt artık yavaş yürüyordu. Sol arka ayağı daha fazla sürtüyordu ama gözleri hâlâ keskindi. Genç kurt artık tam bir erkekti. Önde değil, Asena'nın yanında yürüyordu. Asena sürünün merkezindeydi. Sadece lider değil, denge noktası.

Nazık'ın Dönüşümü

Nazık bu kez saldırarak gelmedi. Yalnız geldi. Yarası iz bırakmıştı ve gözleri değişmişti. Tepenin ortasında durdu. Asena karşısına çıktı. Genç kurt bir adım geride. Nazık hırlamadı.

"Ben kaybettim..." dedi.

Asena cevap vermedi. Nazık devam etti:

"Gücü korku sandım."

Sessizlik... Nazık başını eğdi.

"Korku, sürüyü ayakta tutmaz. Sadece susturur."

Genç kurt şaşırdı. Asena yavaşça konuştu:

"Bir sürü korkuyla büyüyemez."

Nazık:

"Benim sürüm aç, yaralı. Dağ bölündü."

Asena gözlerini kıstı.

"Dağ bölünmez. Biz bölünürüz."

Bu bir teklifti. Nazık diz çökmedi ama geri çekilmedi de.

"Benim sürüm senin disiplinini kabul eder mi, bilmiyorum."

Asena:

"Benim sürüm de senin geçmişini unutmaz."

Uzun bir sessizlik oldu. Rüzgâr iki sürünün arasından geçti. Nazık başını eğdi.

"Deneyelim."

Birleşme

İki sürü karşı karşıya dizildi. Gerilim vardı. Eski düşmanlık, eski yaralar, ölümler. Genç kurt dişlerini gösterdi. Karayel sert baktı. Asena öne çıktı.

"Burada tek yasa var: Sürüden üstün kimse yok."

Nazık sürüsüne döndü.

"Bugün Asena'nın yasası geçerli."

Bir yabancı kurt homurdandı. Nazık dişlerini gösterdi ama bu kez korku için değil. Düzen için. İki sürü yavaş yavaş karıştı. Çatışma olmadı ama gerilim kaldı.

Yaşlı Kurdun İç Monoloğu

Yaşlı kurt tepenin üstünde durdu. "Benim görevim bitiyor..." diye düşündü. Babasını hatırladı. Luna'yı hatırladı. İlk avını hatırladı. "Bir lider, en büyük başarısını devrederken yaşar."

Asena yanına geldi.

"Yürümek zor mu?"

Yaşlı kurt hafif gülümsedi.

"Yavaşlamak zor."

Asena başını onun omzuna sürttü.

"Sen olmasaydın bu olmazdı."

Yaşlı kurt:

"Ben sadece direndim. Sen düzeni kurdun."

Karabaş'ın Cephesi

Vadide büyük bir değişim vardı. Koyun sürüsü büyümüştü. Yüzlerce koyun... Köpek sayısı artmıştı. Akbaşlar, kangallar, genç koruyucular... Karabaş yeniden sürünün başındaydı ama artık zincirli değildi. Çobanlar, köpeklere güvenmeyi öğrenmişti.

Bir akşam iki sürü karşı karşıya geldi. Yüzlerce koyun, onlarca köpek, birleşmiş kurt sürüsü tepede... Gerilim ağırdı. Bir genç kangal hırladı. Bir genç kurt karşılık verdi. Karabaş havladı. Asena ulumadı. Sadece baktı. Bu bir savaş olabilirdi ama olmadı. Asena yavaşça sürüyü geri çekti. Karabaş koyunları topladı. İki lider uzaktan birbirine baktı. Bu, barış değildi. Bu, karşılıklı farkındalıktı.

Birleşme Kolay Olmadı

Nazık'ın sürüsünden bazı kurtlar sabırsızdı.

"Niye köpeğe saldırmıyoruz?"

Genç kurt cevap verdi:

"Çünkü her sınır düşman değildir."

Bir gece Karayel genç kurtla tartıştı:

"Biz daha güçlüydük."

Genç kurt sakin kaldı.

"Daha yıkıcıydınız."

Asena araya girdi.

"Güç, yok edebilmek değil, var edebilmektir."

Nazık dinledi. Bu onun için yeni bir dildi.

Dişil İmparatorluk

Asena artık sürünün merkezinde yürüyordu. Erkekler ön hat değil, koruyucu çemberdi. Dişiler av planlıyordu. Genç kurt Asena'ya sordu:

"Ben artık neyim?"

Asena cevap verdi:

"Yanım."

"Yeter mi?"

Asena gözlerini yumuşattı.

"Bir lider için en büyük güç, yanında güçlü bir erkeğin olmasıdır."

Bu romantik değil, stratejikti.

Küçük Çatışmalar

Bir akşam iki genç kurt koyunlara fazla yaklaştı. Bir akbaş saldırdı. Kısa bir boğuşma. Kan yok, sadece uyarı. Asena müdahale etti.

"Geri!"

Kurtlar geri çekildi. Karabaş havladı.

"Bu sınır."

Asena başını eğdi.

"Anlaşıldı."

Dolunay doğdu. İki sürü, eski ve yeni bir arada. Yaşlı kurt artık en arkadaydı. Nazık Asena'ya yaklaştı.

"Ben değiştim mi?"

Asena cevap verdi:

"Hayır."

Nazık şaşırdı.

"Peki ne oldu?"

Asena:

"Sen korkuyu bıraktın."

Rüzgâr geçti. Genç kurt tepeye çıktı, Karabaş vadiden baktı, koyunlar huzurlu, kurtlar dengede, Nazık sessiz. Yaşlı kurt gözlerini kapattı ve dağ şunu fısıldadı:

"En büyük zafer, düşmanı öldürmek değil, onu dönüştürmektir."

18. EGEMENLİK, ZİNCİR VE SONSUZLUK

Kışın sonuydu. Dağ çıplaktı, gökyüzü gri, rüzgâr keskin. Asena artık tartışmasız liderdi. Nazık yanında ama altında değil. Genç kurt, Asena'nın erkeği, güç değil, denge. Yaşlı kurt yürüyordu ama artık konuşmuyordu.

Köpeklerin Hiyerarşisi

Vadide büyük bir koyun sürüsü vardı: Yüzlerce koyun... Karabaş sürünün başındaydı ama köpekler arasında huzur yoktu. İki genç kangal disipline karşı gelmişti.

"Niye hep bekliyoruz?" dedi biri.

"Niye zincire alışıyoruz?" dedi diğeri.

Karabaş sert baktı.

"Zincir kölelik değildir. Sorumluluktur."

Genç kangal hırladı.

"Bu özgürlük değil."

Karabaş cevap verdi:

"Özgürlük aç kalmaktır. Sorumluluğu korumaktır."

O gece iki disiplinsiz kangal sürüden ayrıldı. Kurtlara saldırmaya kalktılar. Asena sürüsünü geri çekti ama Karayel karşılık verdi. Kısa bir çatışma. İki kangal düştü. Ölüm sessizdi. Karabaş başını eğdi.

"Disiplin olmadan güç, yıkımdır."

İnsan Operasyonu

Ertesi sabah helikopter yeniden geldi. Bu kez daha fazla insan, telsiz sesleri, silahlar... Planlı bir av.

"Bunları bitireceğiz..." dedi bir adam.

Asena sürüyü topladı. Genç kurt sabırsızdı.

"Saldıralım!"

Asena sakindi.

"Hayır."

Tüfek patladı. Nazık'ın sürüsünden genç bir kurt düştü. Kan, karı boyadı. Nazık öfkeyle atılmak istedi. Asena önüne geçti.

"Şimdi ölürüz."

Nazık hırladı.

"Özgürlük için ölürüm!"

Asena bağırdı:

"Özgürlük ölmek değildir! Özgürlük yaşamaktır!"

Bir mermi genç kurdun yanından geçti. Yaşlı kurt sürüyü geriye yönlendirdi. Karabaş köpekleri insanın önüne sürdü.

Helikopter alçaldı. Köpekler havladı. Asena uludu. Bu bir saldırı değil, bir uyarıydı. İnsan geri çekildi. Operasyon yarım kaldı ama bir kurt ölmüştü.

Asena'nın Egemenliği

Gece sürü toplandı. Kan kokusu hâlâ havadaydı.

Nazık konuştu:

"Belki de korku daha iyidir."

Asena ona döndü.

"Bugün korkuyla saldırmadık. Akılla yaşadık."

Genç kurt dişlerini sıktı.

"Kaçtık."

Asena yaklaştı.

"Kaçmak yenilmek değildir. Yenilmek, düşünmeden ölmektir."

Nazık başını eğdi. Bu bir boyun eğiş değil, bir kabulleniştı. Asena artık tartışmasız liderdi. Dişil güç sadece doğurmaz, yönetir de.

Kölelik ve Özgürlük

Karabaş o gece zinciri hatırladı.

"Biz zincirli doğduk..." dedi genç bir akbaşa.

"Bu kölelik mi?" diye sordu genç akbaş.

Karabaş düşündü.

"Zincir boyunda olabilir ama zihninde değilse köle değilsin."

Akbaş sordu:

"Peki kurt özgür mü?"

Karabaş uzakta Asena'yı gördü.

"Özgürlük de bir yük."

Yaşlı Kurdun Vedası

Yaşlı kurt tepeye çıktı. Sol arka ayağı giderek ağırlaşmıştı. Asena yanına geldi.

"Artık konuşmuyorsun..."

Yaşlı kurt hafif gülümsedi.

"Konuşacak çok şey kalmadı."

Genç kurt yaklaştı.

"Bizi bırakma!"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı.

"Liderlik bir kişiye ait değildir. Bir bilinçtir."

Dolunay yükseldi. Yaşlı kurt uludu. Bu bir veda değildi. Bu bir devrin kapanışıydı.

Son Gerginlik

Bir gece iki sürü yine karşı karşıya geldi. Kurtlar tepede, köpekler vadide, koyunlar ortada... Bir yavru koyun kaçtı. Bir genç kurt peşine düştü. Bir genç akbaş önüne çıktı. Kısa bir çatışma. Kan akmadı ama gerilim yükseldi. Asena ve Karabaş aynı anda bağırdı:

"Dur!"

İki sürü de durdu. Bu, egemenliğin en büyük anıydı: Durabilmek...

Alegori

Dağ bir toplumdu. Kurtlar özgürlüğü temsil ediyordu, köpekler sorumluluğu, insan korkuyu, Nazık güç takıntısını, Asena bilinçli egemenliği, yaşlı kurt geçmişi, genç kurt geleceği ve koyunlar masumluğu.

Soru şuydu: Disiplin mi, özgürlük mü, kölelik mi, mücadele mi?

Asena cevap verdi:

"Özgürlük, disiplinsiz olmaz. Disiplin, kölelik değildir. Kölelik, korkuya boyun eğmektir."

Sonsuz Döngü

Bahar yeniden geldi. Kar eridi, otlar çıktı, kurtlar yürüdü, köpekler bekledi.

Nazık, artık Asena'nın yanında sessiz bir güçtü. Genç kurt sabırlıydı çünkü bilinç kalmıştı. Asena tepenin üstünde durdu. Dolunay yükseldi. Ve dağ şunu söyledi:

"Savaş biter, kan kurur, lider ölür ama bilinç sürer ve medeniyet, vahşi doğada da mümkündür."

19. ASENA'NIN MİRASI / İNSANIN AYNASI

Bahar gelmişti. Dağ yumuşaktı. Rüzgâr keskin değildi artık. Toprak, kışın bütün sertliğini bırakmıştı. Asena tepenin üzerinde duruyordu. Sürü genişlemişti. Nazık artık yanında yürüyordu, gölge gibi değil; bilinçli bir güç gibi. Genç kurt olgunlaşmıştı. Sabırsızlık yerini stratejiye bırakmıştı. Kurt sürüsü artık vahşi değildi. Disiplinliydi. Sessizdi. Stratejikti. Onlar yıkmıyorlardı, var oluyorlardı.

Köpeklerin Özgürlüğü

Vadide Karabaş hâlâ sürünün başındaydı. Köpekler çoğalmıştı ama zincir azalmıştı. Çobanlar artık her bağırdıklarında köpekleri suçlamıyordu.

Karabaş bir sabah sürüye baktı.

"Özgürlük nedir?" diye mırıldandı.

Genç bir akbaş sordu:

"Zincirin olmaması mı?"

Karabaş başını salladı.

"Hayır. Zincir olsa da görevini seçebilmektir."

Kurtlar özgürdü ama aç kalıyorlardı. Köpekler bağlıydı ama sürüyü koruyorlardı. Hangisi köleydi, hangisi özgürdü? İnsan medeniyeti de böyle değil miydi? Kendi zincirini "sorumluluk" diye adlandıranlar... Kendi korkusunu "güvenlik" diye sunanlar...

Asena uzaktan vadinin düzenine baktı. Bir şey anlamıştı: Medeniyet, şehirler kurmak değil, dengede kalmaktı.

Yaşlı Kurdun Ayrılışı

Yaşlı kurt artık yürümüyordu. Bir kayanın üstünde yatıyordu. Sol arka ayağı tamamen ağırlaşmıştı. Asena yanına geldi.

"Dinlen."

Yaşlı kurt hafifçe gülümsedi.

"Artık koşmam gerekmiyor."

Genç kurt yaklaştı.

"Bizi bırakma!"

Yaşlı kurt gökyüzüne baktı.

"Ben sizi bırakmıyorum. Siz beni aştınız."

Nazık sessizdi. Onun için bu an tuhaftı. Bir zamanlar öldürmek istediği kurt şimdi bir bilge gibiydi.

Ay Tutulması

O gece ay tutuldu. Kızıl bir daire. Sürü sessizce toplandı. Yaşlı kurt gözlerini kapadı ve rüya başladı.

Rüya – Anne

Kendini genç gördü: Karın içinde kaybolmuş bir yavru. Bir dişi kurt yaklaştı: Annesi... Postu sıcak, gözleri yumuşak.

"Anne..." dedi yaşlı kurt rüyasında. "Yalnız mıyım?"

Annesi başını eğdi.

"Hiçbir lider yalnız değildir."

"Ben doğru yaptım mı?"

Annesi cevap verdi:

"Sen sürüyü korudun."

"Ben hep savaştım."

Annesi hafifçe gülümsedi.

"Hayır. Sen direndin."

"Özgür müydüm?"

Annesi:

"Özgürlük, korkmadan ölmek değildir. Korkuya rağmen yaşamaktır."

Yaşlı kurt sordu:

"Ben iyi bir lider miydim?"

Annesi yaklaştı.

"Sen devretmeyi bildin. Bu yeter."

Rüzgâr hafifledi. Ay tamamen kararda.

Son Nefes

Yaşlı kurt gözlerini açtı. Asena başında, genç kurt yanında, Nazık biraz geride. Karabaş vadiden uludu. Yaşlı kurt son kez gökyüzüne baktı.

"Dağ..." diye fısıldadı ve nefesi kesildi.

Uluma yoktu. Çığlık yoktu. Sürü daire yaptı ama hiçbiri ağlamadı çünkü bilinç ölmüyordu.

Asena'nın Aynası

Sabah güneş doğdu. Asena tepenin en üstüne çıktı. Nazık yanında, genç kurt diğer yanında. Vadide köpekler, ortada koyunlar, uzakta insan köyü.

Asena düşündü: "İnsan medeniyeti korkudan doğar, kurt medeniyeti disiplinden. İnsan zinciri güvenlik sanır, kurt sınırı sorumluluk bilir. İnsan güç için öldürür, kurt sürü için. Ama her ikisi de aynı soruyu taşır: Nasıl yaşamalıyım?"

Asena uludu. Bu bir zafer uluması değildi. Bu bir öğretinin devamıydı.

Sonsuz Döngü

Mevsimler değişti. Nazık yaşlandı, genç kurt olgunlaştı. Yeni yavrular doğdu. Köpekler arttı. İnsan hâlâ oradaydı. Savaş bitti mi? Hayır... Ama artık savaş, kan değil bilinç üzerinden yürüyordu. Dağ her şeyi izledi ve son söz şuydu:

"Vahşi olan hayvan değil. Vahşi olan kendi gölgesini tanımayandır."

Asena'nın mirası buydu: Sürü disiplini, dişil egemenlik, stratejik akıl ve bilinçli özgürlük.

Karabaş'ın Son Nöbeti

Sonbahar geç kalmıştı. Otlar sarı ama hava hâlâ yumuşaktı. Dağ artık genç değildi. Karabaş da öyle... Gövdesi ağırlaşmış,

adımları yavaşlamıştı. Boynunda görünmeyen bir zincir vardı hâlâ ama artık demir değil, hatıraydı.

Sürü büyümüştü. Yeni kangallar, yeni akbaşlar: Genç, hızlı, sabırsız... Karabaş artık çemberin merkezinde değil, kenarındaydı. Kimse onu sürüden kovmamıştı ama zaman, en büyük ayıklayıcıdır.

Hatırlayış

Bir akşam koyunlar otlarken Karabaş tepenin yamacına çıktı. Uzaktan kurt sürüsünü gördü. Asena'nın sürüsü... Nazık yaşlanmış, genç kurt olgunlaşmıştı. Bir an, yıllar önceki o geceyi hatırladı. Kan, çarpışma, uçurum. Bozkır'ın düşüşü, yaşlı kurt, onunla göz göze geldikleri o an...

"Biz düşman değiliz..." demişti gözleri.

Karabaş mırıldandı:

"Geç anladım."

Yalnızlık

Kurt sürüsünde ölüm yalnız yaşanmaz. Bir kurt ölürken sürü daire olur. Bir beden düşerken bilinç kalır. Köpeklerde ise başka bir şey vardır. Köpek, insanın gölgesinde yaşar ve gölge, son anında yanında durmaz.

O gece çoban ateş başındaydı. Genç köpekler sürüyü bekliyordu. Karabaş sessizce uzaklaştı. Kimse fark etmedi. Ne zincir vardı artık ne de emir. Sadece bir köpek ve dağ.

Rüya

Hava açık, yıldızlar parlıyordu. Karabaş kayalığın üstüne yattı. Nefesi ağırdı. Gözlerini kapadı ve rüya başladı.

Bozkırda koşuyordu. Genç, hızlı, gürültülü... Akça da vardı: Babası. Genç Karabaş ona doğru koştu.

"Baba..."

Akça durdu.

"Görevini yaptın mı?"

Karabaş düşündü.

"Korudum."

"Peki özgür müydün?"

Karabaş sustu.

"Bilmiyorum."

Bozkır yaklaştı.

"Ben koşarken mutluydum..." dedi.

Karabaş mırıldandı:

"Ben beklerken yaşlandım."

Akça ona baktı.

"Sadakat kötü bir şey değildir."

"Peki nedir?"

"Sadakat bir erdemdir ama erdem, korkudan doğarsa köleliğe dönüşür."

Karabaş rüyasında yaşlı kurdu gördü: Tepede, gözleri sakin.

"Biz kardeştik..." dedi yaşlı kurt.

Karabaş başını eğdi.

"Geç fark ettim."

Yaşlı kurt gülümsedi.

"Fark etmek yeter.

Son Nefes

Ay yükseldi. Yarımay. Rüzgâr hafif.

Karabaş gözlerini açtı. Uzakta bir uluma duydu. Asena'nın sürüsü, genç kurt, Nazık. Uluma yas değildi. Yaşamın sesiydi. Karabaş ayağa kalkmaya çalıştı. Yapamadı. Toprağa yattı. Gökyüzüne baktı.

"Ben nöbetimi tuttum..." dedi fısıltıyla. "Artık sıra sizde."

Nefesi ağırlaştı. Bir kez daha uluma geldi. Bu kez daha yakın ama kimse yanına gelmedi. Köpekler yalnız ölür. Bu onların kaderidir.

Son nefesini verirken yüzünde bir huzur vardı çünkü artık zincir yoktu.

Karşılık

Sabah kurt sürüsü tepeye çıktı. Asena durdu. Bir anlık sessizlik. Genç kurt sordu:

"Ne oldu?"

Asena rüzgârı kokladı.

"Bir bekçi düştü."

Nazık başını eğdi.

Genç kurt ilk kez içinden bir şey hissetti. Kaybın türü değişikti. Sürü daire olmadı ama bir an durdu ve Asena fısıldadı:

"Sadakat, özgürlüğün düşmanı değildir. Korku, sadakati kirletir.

Kurt, sürüyle ölür, köpek, görevle. İnsan... Bazen ikisi arasında kalır. Disiplin mi? Boyun eğme mi? Özgürlük mü? Sorumluluk mu? Dağ cevap vermez. Sadece izleri saklar.

Son Cümle

Asena tepenin en üstüne çıktı. Dolunay yeniden doğdu ve dağ, son kez fısıldadı:

"Kurt bilinçtir. Köpek sadakattir. İnsan seçimdir ve seçim, her zaman özgürlüğün ağırlığını taşır."

SON SÖZ

Bu hikâye burada bitmiyor çünkü dağ bitmez, sürü bitmez, güç bitmez ama insan hep aynı sorunun etrafında döner: Ben mi yönetiyorum, yoksa korkum mu?

Kurtlar size bir medeniyet modeli sundu: Disiplinle kurulan özgürlük, sınır bilinciyle büyüyen güç, fedakârlıkla ayakta kalan topluluk.

Köpekler size başka bir model sundu: Sadakat, görev, sorumluluk.

Ama insan...

İnsan çoğu zaman korkusunu yasa yapar. Korkusunu silaha dönüştürür. Korkusunu "düzen" diye savunur, sonra da doğayı vahşetle suçlar.

Oysa vahşi olan diş ve pençe değildir. Vahşi olan, kendi gölgesini inkâr edendir.

Nazik korkunun güce dönüşmüş halidir, Asena bilincin güce dönüşmüş hali. Karabaş ise sadakatin yalnızlığının simgesi.

Peki insan neyin simgesi? Çoğu zaman kontrol takıntısının. İnsan, sahip olduğu her şeyi korumak ister. Toprağı, sürüyü, düşünceyi, inancı... Ve korumak için zincir takar ama zincir takan her el, bir gün o zincirin ağırlığını hisseder.

Bu kitapta kurtlar "vahşi" değildi. Gerçek vahşet, kendi korkusunu tanımadan güç istemektir. Gerçek medeniyet ise gücünü sınırlayabilmektir. Asena'nın mirası budur: Gücü elde etmek değil, gücü dizginlemek, çünkü güç, dizginlenmezse sürüyü yıkar.

Ve insan... Eğer kendi içindeki Nazık'ı tanımazsa Asena'ya asla ulaşamaz. Eğer kendi içindeki Karabaş'ı anlamazsa sadakati köleliğe çevirir. Eğer kendi içindeki yaşlı kurdu dinlemezse liderliği egoya kurban eder.

Dağ bir şey öğretmez. Dağ sadece gösterir ve gösterdiği şudur: Hayatta kalmak yetmez. Nasıl hayatta kaldığın önemlidir.

Bir sürü, korkuyla ayakta durabilir ama bilinçle büyür. Bir toplum zincirle düzen kurabilir ama özgür iradeyle gelişir.

Bu kitap bir kurt masalı değildir. Bu kitap, insanın kendine yazdığı bir uyarıdır.

Son soru şudur: Sen hangi sürünün içindesin ve seni yöneten şey korku mu, bilinç mi?

Eğer bu soruya dürüst cevap verebilirsen, gerçek özgürlük orada başlar.

Özgürlük, bağırmak değil, gölgenle yüzleşmektir.

YAZAR HAKKINDA

"Yazmak bir iddia değil, bir zorunluluktu."

Bu kitabın yazarı bir kurt değildir ama sürüyü gözlemlemiştir. Bir köpek değildir ama zincirin ağırlığını tanır. Bir lider değildir ama liderlik psikolojisini sorgulamıştır.

Bu kitabı yazan kişi, doğayı romantize etmek için yazmadı. Hayvanları kutsamak için yazmadı. İnsanı aşağılamak için de yazmadı. Bu kitap, insanın kendine bakabilmesi için yazıldı.

Yazar, toplumun güç takıntısını uzun süre izledi. Gücü sevgi sananları, korkuyu düzen diye savunanları, disiplini kölelik, özgürlüğü kaos sananları...

Ve şunu fark etti: İnsan, medeniyeti duvarlarla karıştırıyor. Oysa medeniyet, önce içsel bir disiplindir. Gücünü dizginleyebilmek, öfkesini yönetebilmek, gölgesini tanıyabilmektir.

Bu kitap bir manifesto değil. Bir ders kitabı hiç değil. Bir hayvan masalı da değil. Bu kitap, insanın içindeki sürü psikolojisini açığa çıkarmak için yazıldı.

Yazarın toplum eleştirisi serttir çünkü toplum, gücü çoğu zaman korku üzerinden kurar. Hiyerarşiyi baskıyla sürdürür ve bunu "medeniyet" diye savunur.

Bu kitapta kurtlar vahşi değildir çünkü yazar, asıl vahşetin bilinçsizlik olduğuna inanır.

Asena, dişil bilinçtir. Nazık, güç takıntısıdır. Karabaş, sadakatin trajedisidir. Yaşlı kurt, devretmeyi bilen liderdir ve insan hepsinin karışımıdır.

Yazarın içinde bir soru vardı: "Gerçek güç nedir?" O soru, kelimeye dönüştü ve devamı geldi.

Bazı kitaplar planlanır. Bazıları sipariş edilir. Bazıları hesaplanır. Bu kitap sadece yazıldı çünkü yazılmazsa içeride kalacaktı.

Yazar, bu kitapla bir şey kanıtlamaya, bir akım başlatmaya çalışmıyor. Bir fikir dayatmıyor. Sadece şunu söylüyor: Eğer kendi gölgenle yüzleşmezsen, kurdu suçlarsın. Köpeği zincirlersin ve kendini masum sanırsın.

Bu kitap, insanın aynaya bakması için yazıldı ve belki de en dürüst cümle şudur: Yazar bu kitabı yazmak istedi ve yazdı. Gerisi, dağın meselesi.

Bu bir kurt hikâyesi değil.
Bu, gücün ne olduğunu bilmeyen insanın hikâyesi.

Bir dağda iki sürü karşı karşıya gelir. Biri korkuyla yönetir, diğeri bilinçle.
Bir köpek zincir taşır ama onurunu kaybetmez. Bir kurt özgürdür ama disiplinle yaşar. Bir lider ölür ama egosunu değil bilincini devreder. Bir dişi yükselir ve sürüyü kanla değil akılla birleştirir.
Ve insan... Her zaman olduğu gibi silahla gelir.
Bu roman, vahşeti hayvanlarda arayanlara değil, kendi gölgesini inkâr edenlere yazıldı, çünkü gerçek vahşet dişlerde, pençelerde değil, kontrolsüz güç arzusundadır. Gerçek medeniyet şehir kurmak değil, gücünü dizginleyebilmektir.
Kurt sürüsü size bir şey öğretirse, o da şudur: Özgürlük bağırmak değildir. Disiplin köleliğe değildir ve liderlik hükmetmek değil, devretmeyi bilmektir.
Bu kitap beğenilmesi için yazılmadı. Bu kitap satılması için de yazılmadı.
Bu kitap yazılmak zorunda olduğu için yazıldı.

Ve şimdi bu soru sana:
Sen sürünün neresindesin?
Seni yöneten şey bilinç mi, korku mu?

KDV'den muaftır

Destek Dükkan
www.destekdukkan.com

9 786258 594294